

A Tiszáninneni Református
Egyházkerület Lapja

Sárospataki Református Lapok

LVII. évf. 2. szám
2004. június

A tartalomból:

Egyházmegyéink,
gyülekezeteink,
intézményeink
életéből

Misszió -
Regionális
Csillagpont

Az igazat mondd,
ne csak a valódit -
Állam és Egyház

Fórum: Minden
rendben

Gyerekekről és
gyerekeknek

Könyv- és
zeneajánló

Egyházkerületi
krónika

Visszamlékezés a
Pataki Regősökre

Tartalom

Gyönyörködöm a Te beszédedben	3
Egyházmegyéink, gyülekezeteink – Abaúji Egyházmegye	4
<i>Esperesi jelentés</i>	4
<i>Hálaadó ünnep Hernádszurdokon</i>	5
<i>Károlyi Gáspár Napok Göncön</i>	6
<i>Új szolgálati autók Abaújban</i>	7
<i>Konferenciaközpont és erdei iskola Jósnavőn</i>	7
Egyházmegyéink, gyülekezeteink – Borsod-Gömöri Egyházmegye	8
<i>Köszöntjük a 90 éves Szilágyi István lelképásztort</i>	8
<i>„Erősítsük meg kezeinket az Úrban” - Presbitertalálkozó Miskolcon</i>	9
<i>Harsányi „akadályverseny” 2004</i>	10
<i>Nemzetközi bospice konferencia a Székházban</i>	10
Egyházmegyéink, gyülekezeteink – Egervölgyi Egyházmegye	11
<i>Kossuth ünnepség Torinóban</i>	11
<i>Egerben ülésezett a Zsinati Küllügyi Bizottság</i>	12
<i>Hevesen átadtuk az egyházkerület első e-Magyarország pontját</i>	12
Egyházmegyéink, gyülekezeteink – Zempléni Egyházmegye	13
<i>A pontos idő - Zempléni Református Egyházmegye Ifjúsági Találkozója</i>	13
<i>Életképek a sárospataki gyülekezetből</i>	14
<i>Presbíterportré - Beszélgetés Bajnok Imrénével, Erdőbénye polgármesterével</i>	15
Intézményeinkről	16
<i>A Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumának életéből</i>	16
<i>Hírek a Sárospataki Református Teológiai Akadémia életéből</i>	17
<i>In memoriam Barcza József</i>	17
<i>Elismerés és köszöntés</i>	18
<i>Konferencia az oroszországi kaálvini reformációról</i>	19
<i>Beszámoló a Lévy József Református Gimnázium és Diákotthon életéből</i>	20
<i>Emléktábla a templom falán</i>	21
Misszió	22
<i>Jerikó Református Fúvóegyüttes</i>	22
<i>Magyar Wicliffe munkatárs Délkelet-Ázsiában</i>	22
<i>Regionális Csillagpont</i>	23
Fórum - Minden rendben	24
Az igazat mondd, ne csak a valódit - Állam és Egyház	25
Gyerekekről és gyerekeknek	27
<i>A kis „bős”</i>	27
<i>Mese - A nagyravágyó boróka</i>	28
Könyv és zeneajánló	29
Visszaemlékezés - Patak Regőseire emlékezem	30
Egyházkerületi krónika	32
<i>Az egyházkerület Elnökségének programja és intézkedései</i>	32

A Tiszáninneni Református
Egyházkerület Lapja

Kedves Olvasóink!

Lapunkra lehetőség van előfizetni. Ha ön szeretné rendszeresen kapni a Sárospataki Refomrátus Lapokat, kérjük jelezze ezt a következő elérhetőségeken:

3525 Miskolc, Kossuth u. 17.

Tel: 46-346-906

srlszerk@freemail.hu

Címlap: pünkösdi ünnepi istentisztelet a Miskolc-avasi templomban, 2004. június 1.

PIHENJETEREK MEG EGY KISSÉ!

„Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetekek meg egy kissé.”

Márk 6,31

Elkezdődött az első nyári hónap. Már maga a szó: nyár, általában kellemes érzéseket vált ki belőlünk. A nyár a várva várt pihenés alkalma. Diákok, és a munkától megfáradtak számára egyaránt a feltöltődés ideje. Júniusban már általános téma, hogy ki mikor megy szabadságra, mit csinál nyáron, hol és hogyan nyaral. Azt gondolom, érdemes az Ige fényében elgondolkodnunk azon, hogy mi értelme van a nyaralásnak, illetve hogyan lehet értelmesen nyaralni.

Amikor a kiküldött tanítványok visszaérkeztek a szolgálatból, Jézus így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetekek meg egy kissé.” Jöjjetek velem – mondta Jézus az apostoloknak, mert Krisztus követése nem ért véget a szolgálat, a tanulás, a munka befejeztével. Valaki egyszer azt mondta, hogy szívesen beiktatna néhány szabadnapot a keresztyénségébe. Vagyis néhány napra felfüggesztené a Krisztussal való kapcsolatát. Ma sok templomba járó ember, amikor szabadságra megy, szabadságolja a hitét is. Pedig akik Jézust Uruknek vallják, azoknak az egész életük, tehát a pihenésük is valamiféleképpen más, legalábbis más kellene hogy legyen, mint azoknak, akik nem fogadják el Jézus tanításait. A nyári vakáció a hívő ember számára nem jelentheti azt, hogy akkor olyasmis szabad, ami máskor nem. A pihenés nem azért van, hogy meglazuljon vagy megszakadjon az embernek Jézussal a kapcsolata. Éppen az ellenkezője ad értelmet a pihenésnek, ha közben a meglazult vagy megszakadt kapcsolat a megváltó Krisztussal ismét helyre áll. Ha így történik, akkor a pihenés ideje a felüdülés idejévé lesz, mert közben az Isten „erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.” (Ézs 40,29)

Tehát Jézus személye, az Ő jelenléte képes igazán értelemmel megtölteni a nyaralás idejét is. Olyan sokszor halljuk, amint Jézus szavait idézik: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28) Higgjuk is el végre, amit Jézus mond! Isten Jézusban nem „csupán” örök életre buzgó vízforrást fakasztott fel számunkra, hanem egy olyan gyógyító erjű forrást is, amelyből, ha merítünk, az már itt a földi életben is gyógyít, felüdít, felfrissít.

Jézus egy lakatlan helyre hívta pihenni a tanítványokat. A „lakatlan hely” az emberektől távol eső környezet jellegzetessége pedig a csend. Igazán megállni Isten előtt csak elcsendesedve lehet. A ma élő modern ember életéből eltűnt a csend. Pedig ez nem pénzkérdés, mégis nagyon elszegényedtünk ezen a téren. Talán semmi nem hiányzik jobban a csendnél ennek a társadalomnak, amelyben ennyi kimerült, felmorzsoltság állapotban szenvedő lelki beteg van. Sokkal több csendességre van szükségünk, és erre kitűnő alkalom lehet a nyaralás.

A csendről legtöbbször a természet jut eszébe: az erdő, egy csendes csordogáló patak, a jó levegő. A természetben sétálva pedig igazán közel érezhetjük magunkat a Teremtőhöz. De azért vigyázzunk: Isten nem egyenlő a természettel! Ne próbáljuk a templomba járást, a bibliaolvasást erdei túrákkal helyettesíteni. A természet csodás hangulatot áraszthat felénk, de nem kötelez semmire, nem ítél meg, nem von felelősségre, mint Isten, amikor megszólít. Isten a csendeségben lesz hallhatóvá az ember számára. A zajban élő ember csak önmagát hallja, és semmit sem érzékel Istentől. Azt gondolja, hogy Isten nem is létezik, hiszen nem szól egy szót sem. Pedig szól. De csak csendeségben lehet meghallani a hangját, megérteni az akaratát. A csend alkalom arra, hogy Isten kézbe vegyen és formáljon.

A nyári szabadságnak akkor lesz értelme, ha nem válik öncélúvá. Sokan azért dolgoznak egész évben, hogy aztán nyaralhassanak egy jót. A pihenés azonban nem cél, hanem eszköz a cél eléréséhez. Vagyis éppen azért van szükség a vakációra, hogy aztán jobban tudjunk dolgozni, tanulni, legyen erő a szolgálatához, Krisztus-követéshez, a keresztyén élethez. Ezért mondja Jézus a tanítványoknak: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetekek meg egy kissé.”

Tar László Péter
sárospataki beosztott lelkész

Abaúji Egyházmegye

Esperesi jelentés

Az Abaúji Egyházmegye lelkipásztorai, gyülekezeti küldöttei 2004. május 22-én a szendrői református templomban tartották évi rendes Közgyűlésüket. Az alábbi sorokban Baksy Mária esperes asszony jelentéséből idézünk.

Az esperesi jelentések gyakorlatától eltérően én itt, az első helyen emlékezem meg az elköltözött lelkipásztorról, hivatali elődömről, Csomós János szikszói lelkipásztorról. Istenünknek köszönjük meg az ő életét, hűséges szolgálatát. Hitünk szerint ő már hazaérkezett. A végső viszontlátás reménye alatti vettünk búcsút tőle és azoktól a gondnok és presbiter testvérektől, akik az elmúlt évben mentek el közülünk a minden élők útján.

Jelentésem elején tisztelettel megköszönöm a gyülekezetek Presbitériumainak azt a megelőlegezett bizalmat, mellyel az időközi esperesválasztáskor rám szavaztak. Akik nem szavaztak rám, őket is kérem, fogadjanak el hivatali előljárójuknak, tiszteljének meg bizalmukkal és figyelmükkel.

Esperesként sem több, sem kevesebb nem akarok lenni, mint amire református egyházunk törvénye feljogosít, illetve kötelez: az egyházmegye 98 anyaegyházközségének s a szórványoknak igazgatása és kormányzása Isten Igéjének fényében és törvényeink értelmében. A feladat nem kicsi, mondhatná valaki, nem is nőnek való, legalábbis magyarországi egyházunkban nem volt még példa rá. Való vagy nem való, Isten ezt rendelte, engedte elhordozni a mi számunkra.

A jövő felé tekintve kívánságom, kérésem az, hogy az Abaúji Egyházmegye maradjon meg az, amivé formálta Isten az előző két ciklusban. A már említett fegyelmhez párosuljon a jó közérzet, hogy gyakran érezzük azt, amit Csomós József, akkor esperes úr szájából többször hallhattam: „jó Abaújban reformátusnak lenni”. Isten az, aki a jövőt készíti számunkra. Ő nemcsak múltunk és jelenünk, de jövődönk is. Ezért az emberek, szolgáltársak irányában kifejezett köszönetnél

is előbbre való a hála és köszönet a mindenséget teremtő és fenntartó Istennek. Őt, a mi Urunkat illeti a hála és magasztalás mindazokért a jókért, amiket az elmúlt esztendőben készített gyülekezeteink, magyar református népünk számára, és megengedte, hogy egyházmegyénk egésze a mostani állapotra eljusson.

A népmozgalmi adatokra tekintve elmondhatjuk, hogy ma Abaújban 19.650 személyről tudjuk, hogy református. A keresztelesek és konfirmandusok száma szinte hajszálra megegyezik az előző évvel. 318 keresztelesek és 271 konfirmandus volt. A házasságot kötöttek száma 76-ról 53-ra csökkent. A temetések száma pedig 36-tal kevesebb, mint az előző évben: 456. Az úrvacsorával élők száma 1037-tel több, 32.365.

Istennek legyen hála érte, hogy a legkisebttől a legnagyobbig minden gyülekezet szószékén hirdettetik az Isten Igéje, a helyi és körzeti iskolákban ott vannak lelkipásztoraink, hogy az evangélium szerint reformált hit erejével tanítsák a jövő egyházának tagjait, azokat, akik majd beülnek utánunk a templompadokba. Templomaink nem üresednek – ha nem gyarapszunk is –, de Isten kegyelméből megmaradunk, Tőle kérjük, várjuk megtartásunkat a jövőben is.

Templomaink, parókiáink állapotáról, azok felújításáról külön jelentés szól majd. Jelentésemben csupán a pályázatok lehetőségére kívánom felhívni a figyelmet. A különböző, főleg az unióhoz kapcsolódó pályázati lehetőségek mára már olyan részeivé lettek a mi közegyházi és gyülekezeti életünknek is, amiknek kihasználása nagyon fontos feladat. Fellelősek vagyunk azokért a – merem így mondani – kincsekért, amik az atyáink által teremtett értékek, amiket gyarapítani, továbbadni kötelességünk az utánunk jövő nemzedéknek.

Jelentésem vége felé közeledve a lelkipásztori kar életében és összetételében történt változásokról szólok. 2003-ban nyugállományba vonult id. Köllönte Sándor felsődobszai lelkipásztor, aki helyettes lelkipásztorként tovább végzi a szolgálatot. Áldást kérünk a nyugdíjas lelkipásztor életére.

Voltak kollegáink, akik a többre hivatottság miatt távoztak Abaújból. Így kívánunk Major Zsoltnak Sajószentpéteren, Sáfrány Zoltánnak Bugyin áldott szolgálatokat. A nyáj nem maradt pásztor nélkül. Hálát adtunk a hozzánk érkezett lelkészársakért, abaújkéri körzetben Polgár Tiborért; Sójajda Leventéért, Sójajdáné Samu Zsuzsannáért és Losonc Gézáért, akik VI. éves hallgatóként segédlelkészi évüket töltötték, töltik Göncön, Abaújszántón és (Losonc Géza esetében) Jósavafőn, ill. a martonyi körzetben. Nagy Mariann segédlelkészi évét letöltve maradt az encsi körzetben beosztott lelkészként.

Családi állapot tekintetében öröndetes esemény következett be két lelkipásztorunk életében. Barna Sándor rasonysápberencsi lelkipásztor megnősült, Soltész Gabriella baktakéki lelkipásztor pedig férjhez ment. Istenünk áldja meg testvéreink családi életét.

Gyerekek is születtek a lelkipásztorcsaládokban. Vizsolyban a Sipos Vizaknai házaspár, Telkibányán Molnár Sándorék, Hernádszentandrásan Gázsiné Vízi Éva és férje örömben osztozunk megszületett fiú gyermekeikért, Isten áldását kérve a kicsinyekre és nagyokra.

Kívánom és kérem nemzetünk, egyházmegyénk és gyülekezeteink minden tagja részére Isten áldását. Vezetők és vezetettek találjanak nap mint nap nagyon sok okot az örvendezésre és hálaadásra az Isten áldásaiért.

Hálaadó ünnep Hernádszurdokon

2004. május 2-án, kettő óra körül barátságos, mosolygós emberek gyülekeztek Hernádszurdokon, a templom előtt. Hálaadó istentiszteletre készült a helyi kis gyülekezet.

Ilyen jellegű ünnep már nagyon régen volt itt, ezért igyekezett mindenki maximálisan kivenni a részét a teendők közül. Majd kettő órakor megszólalt a harmónium, és énekelni kezdett a templom. A sok-sok hang egybefonódott, és a 25. zsoltár dallama megszerte hangzott, s hirdette a szívekben élő és örvendező Isten nevét. A Krónikák első könyvéből szólt az ünneplőkhez az Ige, a 15. fejezet 25-28. verseiből. Dávid Jeruzsálembé viszi a Szövetség ládáját. Már nem úgy, mint korábban, hanem a megfelelő lelkülettel, áhítattal, alázattal. Ez a lelkület kell a templomépítéshez is, sőt minden hétköznapiak tűnő cselekedetünkhöz. Szavainkkal, tetteinkkel, viselkedésünkkel, munkánkkal dicsőítjük vagy gyalázzuk Isten nevét.

„Amikor a kőműves keveri az anyagot, vagy a segédek szorgoskodnak, akkor érezniük kell, hogy Isten háza más épület, mint a többi. Azt ugyanazzal az alázattal, önzetlenséggel, odafigyeléssel kell létrehozni, mint ami kell az imádság elmondásához vagy a Biblia olvasásához... Ez a belső remegés, csend, nyugalom, harmónia, ez a szívből, lélekből fakadó adakozás, világmegszépítő szándék, ez az Isten felé megmutató ki-tárulkozás adja a szép vagy megszépült

templom igazi szerkezetét” – hangzott az igehirdetésben.

Hernádszurdok igazi segítőkre, lelkes keresztyénekre talált, akik Hollandiából, a tiendeveeni és a newbalingai gyülekezetekből érkeztek már több éve hozzánk, Makatura József hernádszurdoki származású lelkipásztor testvérünk közvetítésével. Évente kettő-három alkalommal meglátogatták a gyülekezetünket, és adományokkal, melyeket Hollandiában gyűjtöttek, segítettek bennünket. Felsorolni is nehéz lenne min-

A holland testvérgyülekezetek köszöntése

dent, de talán nem is ez a fontos, hanem az, hogy önzetlenül, örömmel és Isten iránti hálával tették. Komolyan veszik a Szentírás minden mondatát, és gyakorolják a hétköznapi életben. A testvéri kapcsolatból mindkét gyülekezet sokat tanulhatott. Ez a hálaadó istentisztelet szépen kifejezte mindezt. Gondnok úr, Krakкаи András részletesen szólt azokról, akiknek a megújult templomot köszönhetjük. Így mondtunk köszönetet Egyházmegyénknél, Egyházkerületünknek, minden segítő kéznek, adakozó testvérnek.

A felújított templom

A hálaadó istentiszteleten jelen voltak a holland testvérek is, tizennyolc fővel, köszöntötték az ünneplőket, s egy emléktáblával leptek meg minket, rajta az Ő kis templomukkal és egy bibliai igével, mely emlékezteti az ide betérőket, hogy a keresztyének megtalálják egymást, bárhol legyenek is a világon. Az Isten szeretete a közös nyelvünk. A szószékkel szemben helyeztük el a falon a szép ajándékot.

Ezt követően Széll Alexandra hetedik osztályos tanuló szavát hallgattuk, majd az Abaúji Református Egyházmegye esperese, Baksy Mária köszöntötte az ünneplőket. A 167. dicséret éneklésével zártuk istentiszteletünket, s átsétáltunk a régi iskola épületébe a gazdagon megterített asztalokhoz. A baráti beszélgetés, ismerősök üdvözlése, a falatozás, koccintás olyan családias, közvetlen hangulatú volt, hogy az utolsó vendégek több mint két óra múlva tértek haza.

Hiszem és érzem, hogy emlékeztető nap volt ez mindenki számára, aki csak el tudott és el akart jönni. Isten áldása mindvégig rajtunk volt. Áldassék az Ő neve!

Kovács Balázs
lelkipásztor

Krakкаи András gondnoki beszámolója

Károlyi Gáspár Napok Göncön

Minden kapcsolatnak története van. Különös azonban az, ahogyan mi keresztyének szemléljük a Biblia lapjain előttünk álló kapcsolatokat, kezdve Ábrahám és Mózes útjain. Ez a szemlélet tesz képessé bennünket a különös megpillantására, enged többet látnunk mai kapcsolatainkból is, többet sejteni azok tartalmából. Így tekintünk vissza egy évtizeddel a hátunk mögé, hogy felismerjük, megmutassuk, ebben a kapcsolatban is ott munkálkodik kezdetektől az a különös erő és hatalom, amely összeköt. Isten terveiben már több száz évvel ezelőtt összekapcsolódott Nagykároly és Gönc városa. Már akkor, amikor 1529-ben Károlyban megszületett Károlyi Gáspár, aki gönci prédikátorként lett a bibliafordítók vezetője.

A két település 1990-ben kezdett közeledni egymáshoz, amikor a Vizsolyi Biblia megjelenésének 400. évfordulóját közösen ünnepelték meg Göncön.

2000 októberében Nagykároly, Gönc és Vizsoly önkormányzata és református egyházai hatoldalú megállapodást írtak alá, amelyben rögzítették, hogy minden évben közösen fognak megemlékezni arról az emberről, aki nemcsak egyházunknak, hanem nyelvünknek és ezen keresztül történelmünknek is felülről rendelt alakítója volt. A döntés szerint az ünnepségek évente váltott helyszíneken zajlanak.

Így 2001-ben Nagykároly adott otthont a többnapos rendezvénynek, amelynek megnyitóján a román kultu-

rális miniszter, Razvan Theodorescu és Várhegyi Attila kulturális államtitkár képviselte országainkat az országgyűlési képviselők, a települések polgármesterei, az egyházi és kulturális delegációk mellett.

2002-ben Göncön rendezték meg a találkozót, ahol Rockenbauer Zoltán miniszter és Szabó Károly szenátor tartott megnyitót.

Károlyi Gáspár szobra a templomkertben

2003-ban ismét Nagykárolyban gyűltek össze az ünneplők, ahol Tőkés László és Csomós József püspökök voltak a díszvendégek.

Ebben az évben a gönci ünnepség fő témája a Károlyi Biblia 19. és 20. századi története volt. Május 15-én a református templomban Ódor Ferenc

megnyitója és polgármesterek és lelkészek köszöntője után Pecsuk Ottó, a Magyar Bibliatanács titkára számolt be a Brit Biblia-társaság magyarországi működéséről és a Károlyi Biblia nyomtatásának viszonyosságairól. Ezen a délelőttön adta át Nagy Károly úr, a GDL Rt. elnöke ünnepélyes keretek között az egyházkerület püspökének és a Sárospataki Tudományos

Gyűjtemények, valamint a lelkészegyesület képviselőjének a Vizsolyi Bibliát, Károlyi örökbecsű művének számítógépes feldolgozását. A délelőtti ünnepséget a nagykárolyi és a gönci énekkarok fellépése színesítette, majd a helyi polgármester, aki egyben presbiter is, fogadást adott a megjelentek tiszteletére.

Az ünnepség vasárnap folytatódott ünnepi istentisztelettel, ahol Gellért Gyula, bihardiószegi lelkész, a Királyhágómelléki Egyházkerület generális direktora hirdetett ígét a magát az utolsó percben kimentő Tőkés László püspök helyett.

Közel négyszázan hallgatták – gönciek, vizsolyiak és 90 határon túli vendég – a testvérgyülekezetek lelkészeinek üdvözlő szavait.

Az istentiszteleten szolgált a Nagykárolyi Kertvárosi, Nagykárolyi Belvárosi és a Gönci Református Vegyeskar.

Különleges rangot adott az eseménynek a Lavotta Kamarazenekar vonósainak csodálatos játéka, a telt meleg hangzás és a szólista éneke nem csak a templomot töltötte meg áhítattal, hanem a szíveket is. Az ünnepi esemény lezárásaként a Nagykárolyból érkezett Régi Zene Együttes muzsikája szólt.

2005-ben a megállapodás szerint Vizsoly látja vendégül a határon túli és az itthoni megemlékezőket. Egy nagyobb szabású ünnepséget szeretnének a rendezők, ami megmozgatja az egyházkerületet és a kulturális közéletet is. Remélik, hogy a kormányzat vezetői is fontosnak ítélik majd a népünknek reménységet és tartást adó Vizsolyi Biblia ünnepét.

A gyülekezeteink közötti élő kapcsolat hisszük Urunk ajándéka, tervének része, ezt éreztük az eddigi találkozón, a kialakult baráti, testvéri kapcsolatokban. Ennek az elrendelt kapcsolatnak folytatására törekszünk.

Sohajda Levente
segédlelkész, Gönc

Csomós József püspök köszönti az egybegyűlteket

ÚJ SZOLGÁLATI AUTÓK ABAÚJBAN

Május 14-én örömmel és várakozással érkeztek az ABAÚJI Egyházmegye lelkipásztorai Encsre, az Eszperesi Hivatalba, hogy használatba vegyék az újonnan érkezett, 12 db új Volkswagen szolgálati gépkocsi egyikét.

Baksy Mária eszperes asszony Isten iránti, meghatódott hálaadással emlékezett vissza arra a négy és fél évvel ezelőtti hasonló alkalomra, amikor az egyházmegye történetében először kerülhetett sor 11 db új, 0 km-es szolgálati autó használatba állítására. Az idősebb lelkipásztorok a múlt megszüpült emlékeiről anekdotáztak, amikor még gyalog, kerékpárral vagy jobb esetben motorkerékpárral indultak a szomszéd falvakba a szolgálatok elvégzésére télen-nyáron, hóban-sárban. A fiatalabb lelkészemzedék tagjai a hallottakból arra a tanulságra jutottak, hogy fokozott megbecsüléssel és felelősséggel kell használniuk az egyházmegye új autóit. Egyházmegyénk az autók egyszerre történő beszerzését a motorizációval kapcsolatos, előre tervezhető bevételeinek terhére felvett kölcsönből fedezte.

Istennek hála, az egyházmegye lelkészei így (még néhány meglévő keleti autó mellett) 25 db megbízható Volkswagen segítségével láthatják el szolgálataikat.

Reméljük, hogy gyülekezeteink tagjai is őszinte örömmel tekintenek a lelkipásztoraik – immár szolgálati kellékké vált – új autóira.

A mi Gondviselő Istenünknek adassék mindezekért dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás!

Gombos Péter

KONFERENCIAKÖZPONT ÉS ERDEI ISKOLA JÓSVAFŐN

Jósvafő község az Aggteleki Nemzeti Park szívében helyezkedik el, a településen élő reformátusság lélekszáma gyermekekkel együtt mintegy 220 fő.

A 20. század első éveiben épült, felújított parókia a falu közepén található nagy udvarral, közösségi és foglalkoztató épülettel. A korábban gyermektáboroztatásra használt épületegyüttes felújítására 1997-2000 között került sor egyházmegyei támogatással, gyülekezeti önrésszel, Phare pályázat keretében. Jelenleg JÓSVÁ ERDEI ISKOLAI BÁZISHELY és REFORMÁTUS OKTATÁSI CENTRUM néven működik alapítványi formában.

Három nagy szobában összesen 32 férőhely van. Minden szobához külön vizesblokk tartozik. Hideg étkeztetésre, tea és kávé főzésére teakonyha áll rendelkezésre, az egyéb étkeztetéseket vendéglőben bonyolítjuk.

Az intézmény szorgalmi időszakban erdei iskolaként üzemel, ezeket a programokat (egyházi iskolák számára is van program) Berecz Béla egyházfi szervezi és jegyzi, a nyári gyermek és ifjúsági konferenciákra Hangó István lelkipásztornál lehet jelentkezni. Ezekre az alkalmakra nagy szeretettel várjuk a Tiszáninneri Egyházkerület gyülekezeteinek gyermekeit, ifjúságát.

Érdeklődni és jelentkezni a 48/503-223-as telefonszámon lehet.

Hangó István
lelkipásztor

Borsod-Gömöri Egyházmegye

Köszöntjük a 90 éves Szilágyi István lelkipásztort

Szilágyi István lelkipásztort – felesége, Erzsike társaságában – Miskolcon, a Palóczy utcai lakásukban kértem, hogy emlékezzen vissza hosszú, nehéz, mégis szép és gazdag lelkipásztori munkájára.

- Milyen volt az indulásod, az iskola, a diákélet Miskolcon és Sárospatakon?

- Szülővárosomban, Miskolcon jártam elemibe, és itt végeztem az első négy gimnáziumot a református főgimnáziumban. Itt a cserkészlet nyomta rá bélyegét életemre. Balázs Győzőnek, vallástanárromnak és cserkészparancsnokomnak kedvence voltam. Ő ihletett és irányított, így lettem az első négy osztály után Sárospatakon gimnazista, mert Balázs Győző meg volt győződve arról, hogy Pataknak szelleme van. Patakon újabb ihletésnek voltam részese, távlatok nyíltak meg előttem. A nyári vakációban egy barátommal bejártuk Németországot, majd teológus koromban stipendistaként Halleban tanultam Tussay Jánossal, Jánosi Ferencsel és Rózsai Tivadarral együtt. Négyen kerékpárral bejártuk Németország déli részét, majd Svájc érintésével Olaszországba kerékpároztunk le egészen Nápolyig.

- Patakon kik voltak hatással rád?

- A gimnáziumban Szabó Károly cserkészparancsnokom, a teológián Szabó Zoltán és főleg Darányi Lajos. A pataki templomban prédikáltam először egy vasárnap délután. Darányi Lajossal a kapcsolatot tovább ápoltuk.

Itt Erzsike közbeszól:

- Én Szárszóra jártam konferenciára, ahol Darányi Lajos volt a konferencia-vezető. Lelki élményekben gazdagodtam ott. A tábortüzek, az ottani léghő életemben döntést hozott. Így történt, hogy amikor esküvőnkre került sor, Darányi Lajost kértük, hogy legyen esztendő lelkészünk a Kossuth utcai templomban.

- Lelkipásztori munkád teljes egészében Miskolchoz kötődik. Hogyan kezdődött ez?

- Mint miskolci, ismerős voltam az egyházi berkekben. Farkas István püspök magához vett a püspöki hivatal-

Dr. Szilágyi István

ba. Ő álmodta meg és szentelte fel a Deszka templomot, mint segédlelkész ott voltam a templom felszentelésén (1938-ban). Mikor részekre osztódott a nagymiskolci egyházközség, én lettem a tetemvári (Deszka templomi) gyülekezet lelkipásztora. Kóris Lajossal együtt készültünk évekig az igehirdetésekre, így az Alsóvárosban is, a Tetemváron is ugyanarról az Igéről és témáról szolt vasárnaponként az igehirdetés.

- Ma már nehezen érthető, de akkor nem volt problémamentes, hogy míg más templomokban a templombajárás megcsappant, a Desza templomban növekedett. Volt olyan terv is, hogy Szilágyi Istvánt el kell onnan helyezni.

- Igen, útban voltam a polgári (politikai) életben a kommunistáknak. Már akkor erősen dolgoztak, és megindult ellenem az áskálódás. De közben helyt kellett állni és végezni a lelkipásztori munkát. Darányi Lajos püspök lett, ő szeretett engem, mégis be kellett rendelnie Patakra, hogy elmondja, hogy el kell mennem Miskolcra.

Megint Erzsike szól közbe:

- Végül is bajt hoztunk rá, hogy Pista olyan határozott volt, nemet mondott. Ez neki (Darányi Lajosnak) lelkileg is, idegileg is problémát jelentett. Én is elsírtam magam, hogy a szárszói sok gyönyörű élmény meghomályosodott emiatt.

Pista bácsi veszi át a szót:

- Szeme szálkája voltam többeknek, bár senkivel sem tartottam haragot, de határozott voltam a szolgálatban. Mindezekben megsegített az Úristen, és lelkipásztori munkámban ez volt a legszebb időszak. (Kádár Péter megjelentetett egy könyvet a Deszka templomról, abban részletesen szó van munkámról.)

- Hadd kérdezzek a családról, a családi háttérrel!

- Miskolcon hitoktató is voltam. Még segédlelkész koromban lettem a vallástanári vizsgát Kolozsváron. Sok iskolában végeztem hitoktatást, és szerveztem az SDG munkát. A nem egyházi iskolákban is igen komoly munkát lehetett ezzel végezni a diákok között. Itt ismerkedtem meg feleségemmel, Erzsikével, aki társam, házastársam lett, és maradt is mindmáig. Nagyobbik fiam, Levente, a miskolci közlekedési vállalat igazgatója, a tetemvári gyülekezet főgondnoka. Szabolcs a Szentpéteri kapui kórházban sebészfőorvos. Ildikó lányom gépészmérnök, a Távhnél dolgozik.

- Végezetül mi az, amiben összefoglalhatnád hosszú, olykor küzdelmes lelkipásztori munkádat?

- Azt mondhatom, hogy Isten különös kegyelmével volt hozzám, megáldott, és megáldotta azt a munkát, amit végeztem. Megáldotta a gyöngé, erőteljes, emberi szolgálatomat. Mint vallástanár, kedves kapcsolatom volt a diákokkal, a gyülekezeti konfirmációs alkalmak különösen áldottak voltak. Áldom az Urat, hogy erőt adott, szorgalmat, hűséget a rám bízottakban.

Mi is hálát aduk mindazért, amit általa elvégzett az Úr itt Miskolcon. Az Ő áldása kísérje továbbra is életedet, Szeretteid munkáját!

Benke György
Bogács

„Erősítsük meg kezeinket az Úrban!”

Április 24-én tartottak találkozót 12 miskolci református gyülekezetből érkező presbiterek, gyülekezeti munkások és lelkipásztorok.

A nap tartalmas eltöltésében a Presbiteri Szövetség olyan neves munkatársai vezettek bennünket, mint Szabó Dániel a Presbiteri Szövetség elnöke, Balla Tibor tiszteletbeli elnök, Mikó László missziói titkár, dr. Bodnár Ákos a MRETZS világi elnöke, dr. Judák Endre egyetemi tanár, dr. Viczián Miklós mérnök, a pasaréti gyülekezet presbiterere.

Napjaink helyzetén és az Ige útmutatásán tájékozódva kerestük a lehetőségeket és a feladatainkat a presbiteri szolgálatban való megerősítésre, az alábbi előadásokra figyelve:

1. Igei tájékozódás: A presbiter és a presbitérium az Igében és a gyülekezetben.

Ap.Csel. 20,28 alapján Balla Tibor elmondta, hogy a presbitereknek nemcsak az anyagiakkal kell sáfárkodniuk a gyülekezetben, hanem a lelki építésben is segítségül kell lenniük a lelkipásztoroknak, mint akiket a Szent Lélek hívott el őrállókul. De ez csak akkor működik, ha valóban Isten Lelkének belső, személyes elhívására vállal valaki presbiterséget, és a gyülekezet is ezt az elhívást ismeri fel a jelöltben, és nem hagyomány vagy emberi tekintély alapján történik a választás.

2. Igei diagnózis: „Mégfáradnak a legkülönbek is...”

Ézs. 40,30 alapján dr. Bodnár Ákos egészen személyes hangvételű bizonyoságtételében korunk energiaválságos helyzetéből kiindulva a lelki-szellemi megfáradás jelenségét tárta elénk, de rögtön rámutatott: energia, erőforrás van, csak az ember nem jó helyen keresi. Buzdító erővel tett bizonyoságot arról, hogy Isten soha nem lankad el, soha nem fárad meg, és akik benne bíznak, azoknak ereje megújul.

3. Igei célkitűzés (gyógymód): „Megismerni Őt és az Ő feltámadásának erejét!”

Filippi lev. 3,10 alapján Mikó László kutató fizikusként érdekes példákkal ecsetelte, hogy Isten teremtett világának a megismerése mekkora erőforrás a tudomány, a fizika világában is. A törvényszerűségek felfedezése mekkora haladást, fejlődést eredményezett, pl. az atomfizikában (atomenergia) vagy a genetikában. A legdöntőbb jelentőségű felismerés azonban Jézus Krisztus személyének és az ő feltámadása erejének a megismerése, mert az az életet gyökeresen újjá teszi.

4. Ige szerinti helyünk: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból...!”

János ev. 17,15 alapján dr. Viczián Miklós a személyes bizonyoságtétel erejéről beszélt. A feltámadás első tanúinak helyzetét, viselkedését tükrözől állította elénk. Ma is hasonló a helyzet: elengedhetetlen környezetben nem merünk hitünkről beszélni. Pedig az Igében azt olvassuk, hogy az Úr együtt munkálkodott azokkal, akik feltámadásáról bizonyoságot tettek, így kezdtek szaporodni a hívő emberek.

5. Ige szerinti kötelezettségünk: „A hithez és jócselekedetekhez ragasszatok tudományt...!”

2Péter 1,5 alapján dr. Judák Endre arra a 800 ezer reformátusra hívta fel a figyelmünket, akik reformátusnak vallották ugyan magukat a népszámláláskor, de nincsenek egyik református gyülekezetben sem számon tartva. Küldetésünk van feléjük. Elérésük módjáról szólva a közös imádság, a családlátogatás, a személyes hitvallás, az Isten ígéjében való jártasság fontosságát hangsúlyozta. A presbiter családi életé-

re nézve személyes tapasztalatát mondta el arról, hogy amióta a családi áhítat régi reformátusi szokását otthon bevezette, egészen jótékonyan változott meg a napjaik rendje és hangulata.

Nemcsak mélyen elgondolkoztató előadások voltak ezek, hanem hiteles és buzdító bizonyoságtételek a szolgálattevők személyes elkötelezettségéről Istentől és az Ő országáért.

Nem csoda, hogy a szünetben élénk beszélgetés indult meg a presbiterek között. Kérdések és saját tapasztalatok sokaságát cseréltük ki egymás között a szerény ebéd fogyasztása közben. Valóban erősödtünk a hallottak és a közösség által, melyben örülhettünk egymásnak. Hisszük, hogy nem marad következmény, gyümölcs nélkül mindaz az áldás, amelyet ezen a napon kaptunk Istentől, hanem megerősítve kezünket és szívünket az Úrban, buzgóbban és hitelesebben tudunk szolgálni a gyülekezeteinkben. Istennek legyen dicsőség és hála velünk közölt javaiért!

Miskolc-Diósgyőr, 2004. május

Péter András
lelkipásztor

Ui. Szeretettel ajánlom a csendes napról készült hangfelvételt az érdeklődőknek, mely megrendelhető a lelkeszi hivatalban a 06-46-400-599 telefonon.

HARSÁNYI „AKADÁLYVERSENY” 2004

Az idén május 22-én került Asor az immár hagyományosnak mondható harsányi akadályverseny megrendezésére. Ez az esemény minden esztendőben a hitoktatásban résztvevő – többnyire általános iskolás – gyermekek együttléte. Fontosnak tartjuk ugyanis, hogy a gyermekek nagyobb közösségekben legyenek, mint egy hittanos csoport, vagy egy falu fiatalsága. Egy-egy ilyen nap lehetőséget ad arra, hogy meg tapasztalják, mások is járnak hitoktatásra, mások is tanulnak a Bibliáról, mások is jól érzik magukat ilyen közösségekben, illetve új barátokat is szerezhetnek.

Idén Bócs, Kazincbarcika-Felső, Borsodgeszt, Nyékládháza, Vatta, Bükkaranyos, Miskolc-Szirma és Harsány hittanosai vettek részt a versenyben. A szervezésben és a lebonyolításban szerepet vállaltak: Mészáros Viktória, Kolumbán Gábor, Prókai Árpád, id. Szombathy Dénes, ifj. Szombathy Dénes lekipásztorok, Tóth Orsolya teológiai hallgató, Kolumbáné Molnár Anna-

mária, Németh Georgina, Szombathyné Szőnyi Márta és Birinyi Márk pedagógusok, valamint a vendég és a házigazda gyülekezet áldozatkész tagjai: Barczy Lajosné, Bacskainé Gonda Katalin, Kelemen Imréné, Illés Sándorné, Czeglédi

Antal, Czeglédi Judit, Toma András és Kolozsvári András.

Az érkező gyermekeket a gyülekezeti teremben fogadtuk, ahol a nap gitáros énektanulással indult. Általában nyílt pályán szervezik az akadályversenyeket, így szerettük volna mi is és a kalandra felkészült gyermekek is, ám az időjárás nem kedvezett nekünk. Egész délelőtt

esett, így az 58 gyermek és a felnőttek terep helyett a templomba mentek, ahol csoportokra osztottuk a gyermekeket, és megkezdődött a verseny. A csoportok összetételénél figyeltünk arra, hogy korosztály és gyülekezet szempontjából egyaránt vegyes társaságokat állítsunk össze. Először meglepődve figyelgették egymást az „idegenek”, a második feladat után azonban már úgy dolgoztak együtt a gyermekek, mintha együtt nőttek volna fel. A feladatok között mozgásos és ügyességi feladatok helyett bibliai, műveltségi kvíz-játékok szerepeltek. A gyermekek számot adtak bibliaismeretükről, általános műveltségükről, olvasottságukról, valamint arról, hogyan tudnak kapcsolatot teremteni, és közösségekben dolgozni. A vidám együttléte és játék után szerény ebéd következett, majd az eredményhirdetés és jutalmazás.

Mindezek után így köszöntünk el: Jövőre ismét találkozunk!

Szombathyné Szőnyi Márta
Harsány

Nemzetközi hospice konferencia a Székházban

VI. Hospice-Palliatív Kongresszus került megrendezésre az Egyházkerület Székházában április 23-24-én. A 210 résztvevő az ország és a világ különböző részéből érkezett erre az alkalomra. Kétévenként kerül megrendezésre ez a konferencia, amikor a hospiceokban dolgozók és a téma iránt érdeklődők kicserélik véleményüket, és megosztják egymással tapasztalataikat.

A konferencia megrendezésére az adott alkalmat, hogy 10 évvel ezelőtt indult el Miskolc városában az Erzsébet Hospice Alapítvány munkája. Megyénk az elsők között szerepel a daganatos megbetegedések számát tekintve, így nagyon fontos volt ennek a szolgáltatnak az elindulása, hogy sokaknak tudjon testi és lelki támaszt adni.

A 60-as évek Angliájában indult el a hospice mozgalom Cicely Saundres kezdeményezésére, hogy a daganatos betegek életének utolsó idejét megkönnyítse, és emberibbé tegye. Ez az asszony megfigyelte, hogy a menthetetlen daganatos betegek, akik sok esetben a fiatal

korosztály tagjai közül kerülnek ki, milyen mostoha kórházi körülmények között kénytelenek eltölteni életük utolsó heteit, napjait. Tele vannak olyan testi és lelki fájdalmakkal, amikre szinte sen-

ki nem figyel oda. A mozgalom lehetővé tette, hogy mint régen, ismét lehetséges legyen az otthoni meghalás.

A 90-es évek elején jelent meg hazánkban is a hospice mozgalom. Budapest és Szombathely után Miskolcon is elindult ez a szolgálat. Először otthonukban segítette a betegeket és családtagjaikat, majd pedig egy 12 ágyas bent fekvő részleg is megnyitotta kapuit. Az

alapítvány munkája iránt egyre nagyobb lett az igény, és a megye, az ország más részeiből is érkezett segítségkérés. A betegek és családtagjaik segítése mellett oktatói tevékenységet is végez a szolgálat az ország különböző városaiban és Erdélyben.

Angliában a hospice mozgalom indulásánál az egyház nagyon fontos szerepet kapott, hiszen az élet végénél a lekipásztori jelenlétet nélkülözhetetlennek tartották. Mai napig Angliában minden hospice szolgálatnak a tagjai között szerepel a lekipásztor. Ezek a betegek örömmel fogadják a lelkészt, aki az ágyuk szélére ülve beszélget és imádkozik velük.

Ma talán még fontosabb, mint valaha, hogy elmenni készülő embertársainkat keresztyéni módon tudjuk elkísérni életük végén. Megtanultuk gyermekeinket bevezetni az életbe, tanuljuk meg hát akkor ismét, hogy szeretteinket ki kell vezetni ebből az életből az örök életbe.

Gecse Attila
Miskolc

Egervölgyi Egyházmegye

KOSSUTH ÜNNEPSÉG TORINÓBAN

Virágzott az aranyeső a torinói tavaszt jelezve, március 20-án, ünnepi díszbe öltöztetve az olasz nagyváros egyik szép terének sarkában álló kicsiny Kossuth-szobrot. Épp százöt évvel ezelőtt halt meg a legendás sorsú magyar ott a szoborhoz közeli bérház egyik első emeleti lakásában. Aznap, amikor lehunyta szemét, Torinóban órák alatt elfogyott a virágboltok kínálata. Aki csak ismerte – és nagyon sokan ismerték –, virággal indult a nagy halott háza felé. A híres katolikus városban a protestáns Kossuthot a közeli valdens templomban ravatalozták fel, majd az ettől nem messze lévő pályaudvarról olaszok ezrei búcsúztatták azt a Pest felé induló vonatot, mely a száműzetés szomorú évzedei után hazavitte a magyar haza egyik legnagyobb fiát.

A Kossuth emléket és örökségét ápoló egyesületek, alapítványok képviselői, politikusok, művészek, közéleti emberek, valamint a szülőfalu, Monok küldöttei a tavalyi amerikai zárandoklat után, ebben az évben Torinóban emlékeztek a szabadságharcosra, kormányzóra, a magyar függetlenség lánglelkű vezéregyéniségére.

A népes delegáció néhány tagját, köztük egyházunk képviselőjében dr. Kádár Zsolt esperest, hivatalában fogadta a város közgyűlésének elnöke, aki szerint

Torino városa máig ismeri és megbecsüli a száműzetésben hosszú éveken át köztük élt magyar hazafit.

Kossuth életének utolsó évtizedében is élénk figyelemmel és érthető kritikával kísérte a magyarországi fejleményeket, haláláig elfogadhatatlannak tartva mindennemű kompromisszumot, kiegyezést a Habsburgokkal. Kiterjedt levelezést folytatott, megannyi vendéget fogadott. Élete alkonyán is hatalmas ívű beszédet tartott a hozzá elzarándoklók ezreinek. Az öreg Kossuth szenvedélyes biológussá lett. Növényeket gyűjtött, madártannal foglalkozott, egyik legkedvesebb látogatójával: Herman Ottóval, az utolsó magyar polihisztorral látták sokszor együtt sétálva elmélyülten beszélgetni abban a parkban, ahová az idén március 20-án a rá emlékezők serege összegyűlt.

A halálának évfordulóján tartott ünnepségen torinói szobra előtt a milánói magyar főkonzul szavai után a város vezetői emlékeztek Kossuthra, az olasz szabadságharcos Garibaldi eszmetársára. Majd a Római Magyar Intézet igazgatója idézte fel Kossuth művét és emberi vonásait. A Kossuth emléket őrző olaszországi egyesület elnökszövegének megemlékezését követően átadták a város képviselőinek a magyarországi festőművész, Simon Veronika által készített

Dr. Kádár Zsolt esperes a Torinói ünnepségen

és általa adományozott Kossuth-portrét. A monokiak éneke mellett a jelenlevők megkoszorúzták az olasz katonák díszőrsége által körülvevett szobrot.

A torinói tér sarkán álló mives kis szobor, a mellette lévő tisztes polgári ház egyik első emeleti lakása számunkra Magyarország történetének egy darabja. Emlékeztető örökség, eszméltető jel, zárandokhely. Pontosan százöt évvel később, Kossuth halála napján ott megállva szívszorító érzés végiggondolni történelmünk veszteségeit, melyen mégis átfénylik az igazak hitének, bátorságának máig ható ereje.

2004 tavaszán Torinóban mindenki a legközelebbi téli olimpia megrendezésének nagyszerű lehetőségéről beszélt. A várost mozgásba hozta, izgalomban tartja, a komplex fellendülés közeli megvalósulásának ösztönző dinamikájával hajtja ez a világraszóló esemény.

Nekünk mégis az a kis szobor a tér sarkában, aranyesőkkel körülveve, az marad és lesz mindig Torinóban a legfontosabb...

kzs

EGERBEN ÜLÉSEZETT A ZSINATI KÜLÜGYI BIZOTTSÁG

Dr. Bölcskei Gusztáv püspök, a Zsinat lelkészi elnöke vezetésével az egri Kálvin Ház adott otthont a Zsinati Külügyi Bizottság ülésének. Az Európai Unióhoz való csatlakozás előtti napokban, április 26-27-én megtartott munkaértekezleten a Külügyi Bizottság tagjai (Fónagy Miklós, dr. Kádár Zsolt, Tamás Bertalan, Vad Zsigmond) megfogalmazták a Zsinat elé terjesztett, az Európai Unióval kapcsolatos nyilatkozatot, melyet egyházunk törvényhozó testülete néhány apróbb kiegészítéssel elfogadott, s gyülekezeteink és az ország közvéleménye elé tárt.

A Zsinati Külügyi Bizottság egyebek mellett megtárgyalta a Kanadai Presbiteriánus Egyházzal kötendő, az együttműködést elősegítő missziói együttműködési megállapodás szövegtervezetét. A bizottság tagjai értékelték a közel múltban Budapesten megtartott nem-

zetközi konferencia eredményét, melyet az Európai Egyházak Konferenciájával együtt rendeztek. Több javaslat hangzott el a külföldi ösztöndíjakkal kapcsolatban, valamint a külföldön tanulmányokat folytató, főképpen ifjabb lelkészeknek a hazai teológiai tudományos életbe való bekapcsolásáról. Tájékoztatást kaptak a bizottság tagjai a Református Világszövetség közeljövőben Ghánában tartandó Nagygyűlésének előkészületeiről.

A Külügyi Bizottság tagjai látogatást tettek az egri érsekségen, ahol dr. Seregély István érsekkel, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökével és munkatársaival testvéri eszmecsere-re került sor. Fogadta a bizottság tagjait dr. Hauser Zoltán, az Eszterházi Károly Főiskola rektora, bemutatva a nagymúltú intézmény épületét, s jelenlegi életét. Tájékoztatást adott a főis-

kolai és egyetemi képzés helyzetéről. A vendégek ezután megtekintették az épületben lévő érseki könyvtárat, s a legújabb technikával felszerelt főiskolai konferenciatermet és a modern olvasótermet.

A napi munka végeztével Gál Tibornak, a nemzetközi hírű borásznak, egri presbiternek meghívására ellátogattak a Gál Borászat bemutató pincéjébe.

kzs

Hevesen átadtuk az Egyházkerület első e-Magyarország pontját!

Az Informatikai és Hírközlési Minisztérium eMagyarország programja egyházkerületünk számára kiemelt jelentőségű, mert segítségével több hosszú távú, informatikai szempontból stratégiai elképzelésünket tudjuk megvalósítani. Mit is jelent ez számunkra?

Gyülekezeteink és lakóhelyük minden polgára számára a mindennapi kapcsolattartásban, ügyes-bajos dolgainak intézésében segítenek a kialakításra kerülő közösségi internet-hozzáférési helyek.

Az eMagyarország Pontok helyszíneit két szempont alapján határoztuk meg. A nagyobb hányadot földrajzilag zártabb, gazdasági szempontból nehéz helyzetben lévő kistélepüléseken élő gyülekezeteink kapják. Számukra egyfajta missziót jelent, hogy az esélyegyenlőség lehetőségének megteremtése érdekében tudják működtetni az Internet Pontot.

A többi telepítési pont egy már jól működő teleházat használó gyüleke-

zethez kerül. Ezek a gyülekezetek az informatikai hátteret egyrészt az ifjúság nevelésében használják fel, másrészt – a felügyeletet biztosító testvérünk segítségével – az ismeretterjesztést, az emberi kapcsolatok kiterjesztését vállalják fel.

Minden, a világhálót használó közösség kiemelkedő felelőssége az új lehetőségekből adódó kihívások kezelé-

se: képessé kell tennünk gyermekeinket az egyes tartalmak kritikus kezelésére, a jó és a rossz elkülönítésére.

A számítógéptől még idegenkedő felnőtt társainkat, rokonainkat, pedig pl. hivatalos ügyeik intézésében segíthetjük az eMagyarország Pontokban.

Május 21-én, Hevesen adtuk át a Tiszáninneri Református Egyházkerület első e-Magyarország Pontját, amely a gyülekezeti teremben kialakított ifjúsági teleházban üzemel, ahol a nagytiszteletű Kisgergelyné Mészáros Ildikó lelkész által szolgált gyülekezet nap nap után az előbb megfogalmazott elvek alapján, tudatosan használja e korszerű technikai lehetőséget.

Az ünnepséget megtisztelte Kovács Kálmán informatikai és hírközlési miniszter is, aki Csomós József püspökkel együtt avatta fel az új e-Magyarország pontot. Előtte a református templomban dr. Kádár Zsolt, az Egervölgyi Egyházmegye esperese, Ábrám Tibor főgondnok és Nagy Endre informatikus méltatta az esemény jelentőségét.

Mely távlati céljaink elérését segíti ez a rendszer? Az eMagyarország pontok hálózatát felhasználva a Tiszáninnei Református Egyházkerület többéves fejlesztést határozott el, amelynek célja a korszerű informatikai szolgáltatási háttér kialakítása és működtetése, a kerület, az egyházmegyék és az egyes gyülekezetek támogatása. Ehhez kerületi szintű Internet – Intranet hálózat és központi levelező kiszolgáló létrehozását, működtetését tervezzük.

Ennek első lépcsője a június első felében már próbaüzembe kerülő levelező kiszolgáló beindítása. Örömmel jelentjük be, hogy a napokban átvettük azt az IBM szervert amely technikai hátteret biztosít ezekhez a feladatokhoz.

Püspök Úr és a Miskolci Egyetem megállapodása alapján, az egyetem szá-

mitóközpontja ad üzemeltetési helyet ennek a nagy kapacitású gépnek, amely segítségével minden gyülekezetünkkel szoros, élő kapcsolatot tudunk kialakítani.

A fejlesztés második üteme a világhálón történő megjelenés, ahol bemutatjuk az egyházközségeket, az egyházmegyéket, a kerület életét. Az itt megjelenő hírek, invitálások a kapcsolódó kulturális és oktatási intézményeink eseményeiről is tudósítanak. Ennek bevezetését október végére tervezzük.

Jövőre vezetjük be a kevésbé látványos, de annál hasznosabb belső Intranet szolgáltatásunkat. Ehhez csak megfelelő hitelesítés után lehet hozzájutni, viszont tartalma kerületünk lelkészeinek szól; olyan körleveleket, elektronikus űrlapokat, könyvelési segédleteket, stb. tervezünk ide, ame-

lyeket addig vagy postai úton kellett eljuttatni a címzetthez, vagy személyesen kellett megjelenni miattuk.

Az itt vázolt fejlesztéseknek csak az első üteme valósul meg a tervezett határidőkre, a teljes szolgáltatáskör kialakítása több éven átívelő munkát jelent.

Terveink megvalósíthatóságának egyik alapját jelentik gyülekezeteink eMagyarország Pontjai, hiszen az informatikai háttér számunkra szolgáltatást és egyben szolgálatot is jelent.

Egyházunk megújulásának, modern korunk kihívásainak történő megfelelésünk egyik sarokköve ez, amit nem szabad szem elől téveszteni!

Hosszú út áll még előttünk; kérem Isten áldását közös munkánkra!

Nagy Endre

Zempléni Egyházmegye

A pontos idő

2004. május 15-én Tokajban volt a Zempléni Református Egyházmegye Ifjúsági Találkozója.

Az énekeket a Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet, azaz a KRISZ tanította nekünk. Együttlétünk fő éneke: Időnk fut egyre sebesen, rohanva, mint az ár... Ez az ének arról szól, hogy addig menjünk a názáreti Jézus Krisztushoz, amíg lehet. Nagyon szeret bennünket, drága vérén vett meg golgotai kereszthalálával.

Tóth Zoltán ricsei lelkipásztor arról beszélt a Prédikátor 3, 1-8 alapján, hogy mindennek megvan az ideje, ne akarjuk siettetni az időt, bízzuk rá magunkat Isten vezetésére. Dr. Erdei Pál egyházmegyei gondnok szeretetteljes köszöntését hallhattuk, majd Olasz Tímea bizonyágtételét, aki azt mondta, hogy várni jó. Vajon miért jó várni, vagy hogyan jó várni? Akkor jó várni, ha az Úrra nézünk, mert Ő mindig a legjobbat akarja nekünk. Isten időszámítása és a mi időszámításunk más, sokszor nehéz várni, de jó megtapasztalni, amikor Isten azt

mondja, eljött az ideje annak, amit várunk.

Kovács Attila csobajai lelkipásztor vezetésével bemutatkoztak az ifjúsági közösségek. 14 településről érkezünk, minden helyhez kapcsolódott egy módos jelzés, amit igyekeztünk megtanulni.

Egy rövid szünet után Nagy György mátészalkai lelkipásztor előadását hallgattuk meg. Mindenki tudja, hogy melyik csoportba tartozik, be tudja magát sorolni, hogy fiú, vagy lány; sötétség gyermeke, világosság gyermeke; testben jár, Lélekben jár. Isten arra hívja fel a figyelmünket az Efézus 5-ben, hogy „legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljetekek szeretetben.” Van, aki a bűnben van, és a kárhozat felé halad,

van, aki Krisztusban van és új teremtés. Hogyan mehetünk Istenhez? Egyedül nem, csak a Jézus Krisztusba vetett hittel. Isten azt kéri, hogy tartsd meg a parancsolatokat! Mi már százszor áthágtuk, képtelenek vagyunk megtartani. Isten elküldte a segítséget, Jézus Krisztust. Jézus megbocsátott. Nem eltörölni jött a törvényt, hanem betölteni. Nem a

A találkozón a KRISZ együttese tanította az énekeket

törvénnyel van a gond, hanem velünk. Jézus jogosanítél a hazugsáért, lopásért, ő megtartotta a törvényt. Az én bűnömért verték meg, feszítették keresztre. KérjeteK segítséget tőle! Hittel kér és fogadd el a neked elkészített üdvösséget! A lator mit tett? Hitt! Nem volt ideje jó cselekedetekre, hanem elhitte, hogy Jézus Úr!

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.” Efézus 5,15

Isten kegyelmes, szeretne megszentelni, Krisztusban van minden áldás. Jézus hűséges, még ha te hűtlenkedtél, akkor is. Amikor Isten kér tőlünk valamit, akkor látjuk meg, hogy milyen nehéz engedelmessé válni. Egyedül nem megy, kérj bátran segítséget Jézustól! Isten Szent Lelkét azoknak ígéri, akik hisznek Jézus-

ban. Kérjük az Ő lelkét, hogy töltsse be életünket, mindennapjainkat, mert szükségünk van Rá! Ne esztelenül éljünk, hanem értsük meg Isten akaratát!

A kiscsoportos megbeszélés után finom ebédet fogyaszthattunk el, kiosztásában kedves gyülekezeti tagok segítettek. Beszélgethettünk ismerőseinkkel, és új barátokra lelhattunk. A karcsai ifi szolgálatát hallgattuk meg L. Nagy Lajosné vezetésével, majd az ifiképzőről való eredményes beszámolót Fejér Zoltán pácini lelkipásztortól. Nagy örömmel és hálával töltött el, hogy Isten munkálkodik közöttünk, és vezetőket állít az ifjúság élére. Adja Isten, hogy sok átadott életű fiatal hirdethesse az Ő evangéliumát!

Kovács Erika és Kovács Sándor tett bizonyosságot arról, hogy életük irányítását átadták Istennek. Elmondták, hogy

milyen életet éltek a Jézussal való találkozás előtt és után. Jó volt látni, hogy hangjukkal és életükkel megváltó Istenüket dicsérik. Turcsik Ferenc miskolci egyetemi lelkipásztor hívta fel a figyelmet arra, hogy idén Regionális Csillagpont lesz szeptember 25-én Miskolcon. Máté 9,9-ben Jézus azt mondja, hogy „Kövess engem!” Mi döntjük el, hogy akarunk-e élni ezzel a lehetőséggel. Jézus mutat egy másfajta életvezetést. Jézus nemcsak elhív, hanem vezet! Ragadjuk meg az időt!

Végül Pótor László lelkipásztor zárta be az alkalmat. Dicsőség Istennek, hogy 80-an összegyűlhattünk, és dicsérhettük az Ő szent nevét!

Tokaj – Vásárosnamény, 2004. május 18.

Pótor Mírjam

Életképek a sárospataki gyülekezetből

Konfirmáció

Sárospatakon az idén negyvenöt fiatal készült fel a konfirmációra. Április 24-én a vizsgán adtak számot kátéismeretből, valamint elmondtak egy-egy bibliai történetet. A Nőszövetség szeretetvendégséget rendezett számukra. Vasárnap pedig az ünnepélyes fogadalmatétel és első úrvacsoravétel alkalmára került sor. Mivel térségünkben a fiatalok elvándorlása a jellemző, a határnyílással pedig még szélesebb lehetőségek nyílnak a felnövekvő nemzedékek előtt, még inkább imádkozni és dolgozni kell megmaradásukért, hogy soráikból kerüljenek ki a jövőendő presbiteri, családot, hazát és gyülekezetet áldozatosan fenntartó hívő emberekként.

Emlékező öregdiákok Dorkón

Dorkón, Sárospatak szórványterületén az elmúlt évben életveszélyesség miatt lebontásra került az egykori tanyasi iskola épülete, ami 1974-től szociális otthonként működött. Az egykori öregdiákok kezdeményezésére emléktáblával és kereszttel jelölték meg a helyet, hálát adva az itt

szolgálatot teljesítő tanítók és lelkipásztorok munkájáért. A május 29-én megtartott eseményre nagy számban hazatértek az ország távoli részeibe elszármazottak is, az emlékünnepele után a református templom kertjében szeretetvendégségen éltek meg a találkozás örömeit.

Népfőiskolai és gyülekezeti találkozás Szendrőládon

A megújult dövényi templombelső

Május 22-én a sárospataki gyülekezeti énekkar végzett Mszolgálatot Szendrőládon a konfirmációi ünnepség és népfőiskolai hálaadó nap alkalmán. A dövényi templom és az aggteleki cseppkőbarlang meglátogatása után Szendrőládon Szilágyi Gábor lelkipásztor és Béres Lászlóné népfőiskolai elnök jóvoltából az élő hitnek, a Lélek munkálkodásának és a szeretetnek olyan megtapasztalásában volt részünk, melyről boldog és hálás szívvel adunk hírt mindenkinek.

Virágh Sándor
Sárospatak

PRESBÍTERPORTRÉ

BESZÉLGETÉS BAJNOK IMRÉNÉVEL, ERDŐBÉNYE POLGÁRMESTERÉVEL

- Nagy öröm számomra és az olvasók számára, hogy vállalta a beszélgetést. Olyan személyiségeket keresünk, akik a hitüket megtartották, sőt egyházi tisztséget is vállalnak világi hivatásuk mellett. Ilyen Ön is, hiszen presbitere a gyülekezetnek, és polgármestere a községnek. Hány éve is gyakorolja a kettős tisztséget?

- Két éve. Nem nehéz összhangban lenni e két tisztséggel, mert Erdőbényén az egyházak és az önkormányzat kölcsönösen megbecsüli és elismeri egymás értékeit, adni akarnak egymásnak.

- Valamit önmagáról és a családról is mondjon, hiszen tudjuk, hogy néhány éve elveszítette férjét, de gyermekei és unokái is vannak.

- Az önkormányzatisággal egyidős özvegyeségem. Számtalan esetben úgy érzem ennek hátrányát, mint aki egy lábbon áll. Szívós és megedzett lettem annak ellenére, hogy jobban-rosszban mindig magam mögött érzem nyolcvanhat éves édesanyámat, Tibor fiamat jó feleségével, a kikapcsolódást mindig biztosító két szép unokámat, nászasszonyomat: Réti Gyulánét, aki büszkeségemre református egyházunk gondnoka is.

- Mindannyian ismerjük a települést, hiszen itt van egy egyházi idősek otthona, egy szeretetotthonunk, ezenkívül mi érdekesség van még ezen a hegyaljai településen?

- Büszke vagyok gyönyörű községünkre, szülőfalumra, Erdőbényére, ahol oly sok műemlék és műemlék jellegű épület van. A volt Szirmay-kastély épületében van elhelyezve a Reformá-

tus Szeretetház, amely az elmúlt évben stílusában felújításra került, alatta többszintes pincelabirintus húzódik meg.

- Ezeken kívül nagyon érdekesnek tartom a volt református temetőt.

- Mindenki rácsodálkozik jelenlegi köztemetőnk magjára, a volt református temetőre. Egyaránt csak Erdőbényére vonatkozó temetkezési szokások, a 3-5 méter mély sírgödör mélyében pincét ásnak, és oda helyezik el a koporsót. Egy-egy sír így egész családok, familiák temetkezési helyévé válik. Az ősi kőfaragó mesterség múltjára emlékeztetnek a megmunkált síremlékek, olyan mint a kőfaragó mesterség múzeuma.

- Mint polgármester miben tudja segíteni presbiterként is a gyülekezetet?

- Évente két alkalommal a közmunkások a templomban alapos takarítást végeznek. A hatalmas templomkert, mintegy park öleli körül a templomot: fűvet nyírunk, cserjét vágunk, terepet rendezünk, szemetet, gázt szállítunk el. A temetőben folyamatosan ugyanezeket a munkákat végezzük. Képviselőtestületünk minden évben jelentős összeggel támogatja az egyházat, segítve annak működését. Most készült el a templom díszmegvilágítása.

- Emlékszem a kenyérgyárak idején nagyon rossz volt például a kenyérellátás is ebben a hegyek között lévő festői faluban. Van javulás az ellátásban?

- A mindennapi kenyérünk megválasztása a jó értelemben szinte gondot okozhat. Hála kereskedőinknek, nagyon sokféle kenyérből választhat a lakosság.

Bajnok Imréné, polgármester

- Mik a terveik, hogyan tudják itt tartani a fiatalokat? Van-e munkalehetőség? Milyen kilátásaik vannak?

- Sajnos nagy terveket nem tudok dédelgetni a jövőre vonatkozóan. A fiatalokat itt tartani nem tudom, hiszen még napjainkban is átéljük, hogy egy-egy családfőnek megszűnik a munkahelye. Az élet fintora, hogy akinek segítettem a lakásvásárlását, most segítem őket, hogy el tudják adni, és városra tudjanak költözni, mert munkahelyet, megélhetést ott találnak. Soha nem tudtam megérteni és feldolgozni magamban a falu és város közötti különbséget.

- Sok áldást kívánok életére, családjára és a felelős tisztségek további végzéséhez. Köszönöm a beszélgetést.

Dr. Sándor Endre
Vámosújfalú

Intézményeink

A Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumának életéből

Dr. Lénárt Attila igazgató a csengőbúcsún adta át a Tiszáninneri Református Egyházkerület által adományozott kitüntető címet: „A Tiszáninnen református diákja” ebben az évben Sohajda Béla.

Sohajda Béla Szamosszegről került Patakra hét évvel ezelőtt. Sokan emlékszünk rá mint kisgimnazistára, de még többen mint az áhítatokon szolgáló kántorra. Erre a többéves kántorképzős gyakorlata alapján vállalkozhatott. Hogy milyen sokoldalú személyiség, azt az iskola falain kívül is megtapasztalhattuk. Énekelt a kórusban, zongorázott kísérelként és szólístaként is, s talán a legnépszerűbb karaktere volt A dzsungel könyve c. musicalnek Csil, a keselyű szerepében. A PCRE ösztöndíjasaként egy évet töltött az USA-ban Grand Rapidsben. Közgazdásznak készül, kívánjuk, hogy ott is hasonlóképpen állja meg a helyét, s hasonló élményekkel gazdagítsa az őt befogadó közösséget. Hogy hogyan indul útjára, arról a búcsúbeszéde

részlete így vall: „mi tesz valakit eredményessé? Rohanó világunkban sajnos a tisztességes, keményen elvégzett munka nem mindig hozza meg a kívánt eredményt, hiszen legtöbbször az gyarapszik, aki Istent, hazát, embertársát, tisztességet és erkölcsöt nem ismerve törtet a maga kicsinyes céljai felé. Így éli le az életét anélkül, hogy egyszer-egyszer megállna s elmerengne annak értelmén. Mert az a nap mindenki életében bekövetkezik – akárcsak a bibliai példázatban –, amikor számon kérnek bennünket, s ha nem vigyázunk, úgy járhatunk, mint a gazdag ember, aki egész létét annak szentelte, hogy hatalmas vagyona tegyen szert, végül Isten így szólt hozzá: „Bolond, ma éjjel elkérik a lelkedet tőled; amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?” (Lk.12:20) Éppen ezért olyan életet kívánok magunknak, amelynek végén – ha számadást készítünk – nyugodt lelkiismerettel nézhessünk végig addigi tetteinkre.

„Tiszáninnen református diákja”:
Sohajda Béla

Útravaló Tolcsváról, úti cél Celldömölk

Mizsák Noémi első helyezést ért el a Kresznerics Ferenc VI. országos anyanyelvi versenyen.

Noémi a hatosztályos képzésben tanul, idén nyolcadikos, de ismeri az egész iskola. Tolcsvai, naponta bejár, de nagyon sok feladattal megbirkózott így is. Kitűnő tanuló, kicsik és nagyok egyaránt vannak barátai között. Élményeiről, pataki benyomásairól kérdeztem.

- Már alsós koromban Tolcsván is részt vettem szavalóversenyeken és a Simonyi Zsigmond helyesírási versenyen. Tanáraim, Csontosné Gárdosi Gabriella és Dankó Andrea sokat segítettek. Patakon lehetőséget kaptam arra is, hogy országos versenyeken is részt vegyek.

2003 áprilisában Nyíregyházán a „Csodát virágzik a jelen” című, református iskolák tanulóinak rendezett országos versenyen jártam. Több kategóriában – vers, próza, néptánc, rajz, ének, anyanyelv – versenyeztek a gyerekek. Én a

versmondók között második lettem egy kötelező, Füle Lajos verssel és Kányádi Sándor Útravaló ének című művével.

- Nemrég Celldömölkön versenyeztél. Ott mi volt a feladatod?

- Egy pályamunkát írtam Vallomás az anyanyelvről címmel. Ezzel jutottam be az országos versenyre. Az írásbelin ismernünk kellett a verseny névadójának, Kresznerics Ferencnek az életművét, voltak nyelvműveléssel kapcsolatos és nyelvhelyességi, helyesírási feladatok, végül nyelvi játékok. Délután kirándultunk, megismertük Kemenesalját: Csöngén a Weöres Sándor Múzeumot, Ostffyasszonyfán a Petőfi – emlékkiállítás, Ságon megkoszorúztuk Kresznerics sírját, megmásztuk a Ság hegyet.

- Kik szervezték ezeket a programokat?

- A versenyt a celldömölkői városi könyvtár munkatársai szervezik kétévenként, a magyar nyelv hetének helyi rendezvényeként. Sokan támogatják a ver-

senyt, tudott róla az egész város. Nagyon kedvesen fogadtak minket.

- Milyen feladat volt a szóbelin?

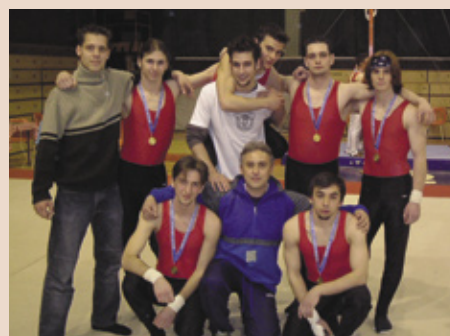
- Emelt fejjel Európába! címmel mondtam el gondolataimat. Ezután a részeredmények alapján már csak hat tanuló kapott feladatot: én Baranyi Ferenc Fohász című versét húztam, fel kellett olvasni és utána értelmezni. Az első helyen végeztem, örültem, de kicsit meglepődtem. Annak is örülök, hogy megismertem a Kemenesalját, és ami a legfontosabb: nagyon sok barátot szereztem.

Mizsák Noémi

Ismét aranyérmes lett a gimnázium fiú tornászcsapata a diákolimpián. Soha nem volt még példa arra, hogy egy iskola csapata három évben egymás után csúcsteljesítményt nyújtson. Az edző, Lipiczki Imre tanár úr megkapta „A legeredményesebb edző” díját. Sokéves, szívós munkával neveli az utánpótlást, elérte tanítványai körében, hogy a tornászok közösségéhez tartozás rangot jelent, így szinte zökkenőmentes a generációváltás. Az idén két végzős csapattag is búcsúzott az iskolától. Reméljük, hogy a fiatalabbak számára a példa és a hagyomány a további versenyeken is erősítő hatású lesz. A tornászcsapat tagja: Heitzmann Róbert, Szolyák Tamás, Tótin László, Törő Gergő, Újhelyi Ákos, Victor Benjámín.

Összeállította: Sinkóné Tóth Zsuzsanna tanárnő

Diákolimpikonjaink régi csapatársakkal

Hírek a Sárospataki Református Teológiai Akadémia életéből

In memoriam Barcza József (1932-2004)

Barcza József Kunszentmártonban született 1932. július 22-én, ahol édesapja akkor – később Dögén – református lelkipásztor volt. Középiskolába Sárospatakon járt – az 1945/46. tanév kivételével, amit Svájcban (Institut auf dem Rosenberg, Sankt Gallen) töltött. Érettségit Patakon tett 1951-ben, és az ottani Teológiai Akadémiára iratkozott be, de az már politikai intézkedések következtében nem nyithatta meg a tanévet. Teológiai tanulmányait ebből következően Debrecenben végezte, ahol Török István professzor tanítványai közé tartozott. Első lelkészképesítő vizsgáját (1956) követően Dögén volt segédlelkész, majd Sárospatakra került. A Kollégium diktatórikus lefejezése után egyházi kézben maradt Tudományos Gyűjtemények Nagykönyvtárának munkatársa lett. Az edelényi egyházközség meghívta lelkipásztornak 1966-ban, ahol 1975-ig szolgált.

Időközben megnősült, felesége Szilágyi Katalin szintén teológiát végzett, négy gyermekük született.

A Magyarországi Református Egyház Doktorainak Kollégiuma 1972-ben alakult. Főtitkára, Makkai László professzor ragaszkot-

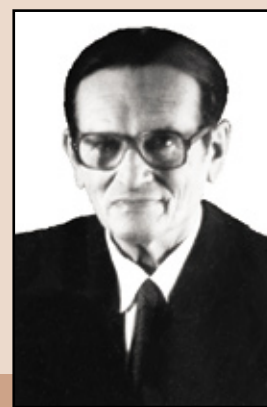
dott ahhoz, hogy annak egyháztörténeti jellegű kutatóintézete, tudományos főmunkatársa pedig Barcza József legyen. Így költözött Debrecenbe családjával, ahol vezette a Közép-kelet-európai Reformáció-történet Kutató Intézetet.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Levéltárát 1995. január 1. – 1996. május 31. között igazgatta, a Sárospataki Református Teológiai Akadémia Egyháztörténeti Tanácskének élén 1994-től nyugalomba vonulásáig, 1998-ig állt.

Doktori disszertációja az első kiadásban 1980-ban megjelent Bethlen Gábor, a református fejedelem című könyve volt. Doktori fokozatot és kutatóprofesszori rangot 1981-ben kapott.

A református egyháztörténetírás jeles nemzedékéhez tartozott. E nemzedék tagjai a Zoványi Jenő, Révész Imre és mások nevével fémjelzett örökséget vették át és művelték magas színvonalon. Barcza József azon kevesek egyike volt, akiknek munkássága le is zárt ezen a területen egy nagy ívű és gazdag termésű korszakot.

Keresztjeit – feleségét, két gyermekét eltemette – hittel és alázattal hordozta.

Reményik Sándor: Mi mindig búcsuzunk

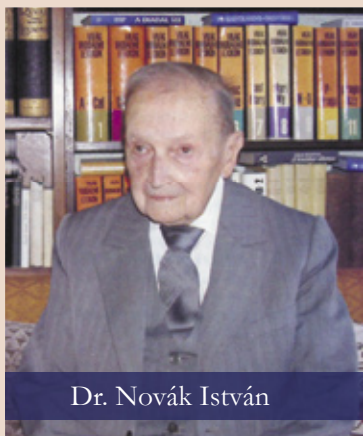
Mondom néktek: mi mindig búcsuzunk.
Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halkul el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fájts és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedett,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihűltek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.

Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, - minden könny,
- vigasz,
Elfut a perc, az örök Idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidegen hagy az elhagyott táj, -
Hogy eltemettük: róla nem tudunk.
És mégis mondom néktek:
Valamitől mi mindig búcsuzunk.

Elismerés és köszöntés

Nagy elismerés érte a közelmúltban Miskolc két köztisztelőben álló és közmegbecsülésnek örvendő idős presbiterét.

Május 11-én Miskolc város napján díszpolgárrá választották dr. Novák István nyugalmazott megyei bírósági tanácselnököt, a Sárospataki Teológiai Akadémia tiszteletbeli tanárát, az 1949-ig fennállott Miskolci Evangélikus Jogakadémia köztünk élő utolsó tanárát, professzor emeritust, aki a Miskolc-Csabai kapui Egyházközség máig szolgáló presbitere. Egyházkerületünk legidősebb egyháztudósa. A város legma-

Dr. Novák István

gasabb kitüntetését a színházban tartott díszközgyűlésen adta át a polgármester. A megjelentek rövid portréfilmekben ismerkedhettek meg a díjazott életével, aki ezzel méltán lépett neves elődök nyomdokaiba. A díjazott neve bekerül a város aranykönyvébe. Az elismerést díszoklevél és a város címerével ékesített aranygyűrű jelzi.

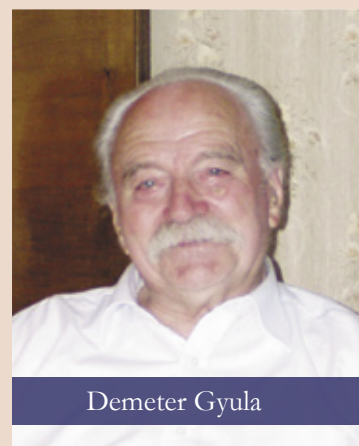
Professzor úr történelmi korokat átívelő pályáját az egyházi szolgálat valamint a jogász és bírói hivatás párhuzamosan kísérte. Református lelkészcsaládban született Taktaszadán, majd Sá-

rospatakon és Miskolcon tanult. Egyházi érdeklődése már joghallgató korában megmutatkozott. A 30-as években jelentek meg első publikációi. A diploma megszerzése után tudományos pályára lépett. 1946-ban Debrecenben szerzett egyetemi magántanári fokozatot. Az Evangélikus Jogakadémia kényeszerű megszüntetéséig tanított Miskolcon, majd igazságügyi szolgálatba lépett. Ezzel párhuzamosan az egyházkerület újjáalakulása után több magas egyházi tisztséget viselt. Elkötelezettségében sohasem tántorodott meg, ami az ötvenes, hatvanas években bátor, hitvalló kiállást jelentett. Eközben kandidátusi címet szerzett. 1976-ban mint a megyei bíróság tanácselnöke vonult nyugalomba. Sok évtizedes tudományos és oktatói munkásságát 1994-ben Deák Ferencdíjjal ismerték el. Munkabírása meghazudtolja korát. Májig aktívan részt vesz a tudományos közéletben és az egyetemi vizsgáztatásban. Szellemi frissessége, napra kész szakmai ismerete, írásainak könnyed eleganciája és finom derűje lenyűgöző. 1998-ban a Teológiai Akadémia tiszteletbeli tanárává választotta, rá egy évre a Miskolci Egyetem díszdoktora lett. Írásai az egyházi és a jogi szaklapok legújabb számaiban jelennek meg. Mindemellett gyülekezetének hűséges őrállója. Ez évben tölti be 90. életévét.

A város Pedagógiai Díját – sok évtizedes magas szintű tanári pályafutásának méltó elismeréséül – Demeter Gyula tanár úr, a Miskolc-Diósgyőri Egyházközség hosszú éveken át aktív, jelenleg már tiszteletbeli gondnoka kapta meg ugyanezen az ünnepségen.

Tanár úr személye elválaszthatatlannal fonódik össze Sárospatakkaival, de sohasem felejtkezett el kedves szülőfalu-

járól, Sajókeresztúrról. pataki tanulmányai után előbb lelkészi, majd tanári diplomát szerzett éppen 60 évvel ezelőtt. Micsoda hat évtized telt el azóta! 1952-ig, az államosításig a pataki református gimnáziumban tanított, sőt tablója már az iskola történeti múzeumot díszíti. Aztán következett Miskolc, ahol a jelenlegi Diósgyőri Gimnáziumban és annak jogelődjében tanított egészen 1999-ig. Számtalan kiváló diákot indított el a pályán. Megadatott számára, hogy a Teológiai Akadémia újraindulása után még visszatérjen a Kollégiumba. Emellett rendíthetetlen órallója maradt a diós-

Demeter Gyula

győri gyülekezetnek, ahol minden nemzeti ünnepünkön és újév napján köszöntőt mond. Ízesen szép magyar beszéde, magvas gondolatai és gyönyörű versidézetei mindig megadják az alkalom méltóságát. Nevelőmunkáját a leghatékonyabb módon, saját példaadásával és mások tiszteletben tartásával végezte. A legkiválóbb református tanár egyéniségek köztünk élő egyik tagja. Az ősszel tölti be 85. életévét.

Mindkettőjüket Isten éltesse még sokáig közöttünk!

Dr. Rózsa Tibor

Dr. Tőkés István dr. Dienes Dénes társaságában

Vendégünk volt...

A Teológiai Akadémia és két egyházmegye meghívásával is (Abaúj és Zemplén) vendégül láthattuk dr. Tőkés István professzor urat Kolozsvárról. Az egyházmegyékben a húsvét előkészítő lelkészkonferenciákon tartott előadást. Teológiánkon „Az exegézistől az igehirdetésig” címmel hallgathattuk meg tanítását, melyben a két Korinthusi levélhez és a Filippi levélhez írott kommentárjának műhelymunkálatairól is szólt. Egy alkalommal igehirdetési szolgálatot is végzett teológusaink között. „Soha nem fogom elfelejteni Patakot” – mondta búcsúzóul, mi pedig ismétlenül szeretettel várjuk vissza professzor urat a jövőben is.

Konferencia az oroszországi kálvini reformációról

Amint a televíziós Örömhír református félórása is beszámolt erről, március végén Sárospatakon megrendezésre került „A kálvini reformáció Oroszországban” címet viselő konferencia.

Alexander Makejev

Mihail Polubojarinov

Dr. Erick Brymen

Alexander Kozarjev

A konferencia mögött a Missziótudományi Intézet évek óta munkált kapcsolattartása áll, melynek folyamán dr. Nagy Antal Mihály professzor szeminaristái több dolgozatban számoltak be „keleti” utazásaik tapasztalatairól s szerzett ismereteikről.

A konferencián mind a négy Teológia képviselőjében bevezető előadások hangzottak el, a megnyitó igei szolgálatot pedig Szűcs Endre egyházkerületi főjegyző végezte. Szokatlan élményt jelentett a Teológia és a Gimnázium kamarakórusainak orosz nyelvű zsoltáréneklése az ősi genfi dallamokra szerzett szövegekkel.

Orosz református vendégeink (Moszkva, Szentpétervár) öten érkeztek, műszaki, humán és gazdasági végzettséggel, de jelentős teológiai ismerettel, gyülekezeti és tanítói gyakorlattal.

Érkezésük első napját Kárpátalján töltötték, ahol Horkay László püspök úr az anyanyelvükön tájékoztatta őket a halálra ítélt és Isten kegyelméből élő Református Egyház jelen helyzetéről, szolgálatáról, intézményeiről, majd látogatást is tettek több intézményükben. A munkácsi gyülekezetben a nyolc évig fo-

goly Gulácsy Lajos püspök úr is fogadta őket. Mindezek a találkozások megdöbbentően fejezték ki az Ige igazságát: „az élő Isten uralkodik”.

A konferencia programján belül vendégeink az oroszországi reformáció történelmi háttéréről, újkori jelentkezéséről, gyülekezeti rendjéről, teológiai oktatásáról szoltak, illetve könyvkiadásukról, könyvtári szolgálataikról, irodalmi munkásságukról tájékoztattak. Ennek keretében nyert bemutatást és ismertetést Kálvin főművének, az Institutionak orosz nyelvű fordítása és kiadása.

Az elhangzott előadásokhoz kapcsolódott Dr. Erick Brymen (Zürich) történelmi visszatekintése egykori svájci református – Oroszországba kitelepedett – őseire.

Előadóink a következő napokban a Budapesti Teológia vendégei voltak, ahol a professzori kar tagjaival és a diáksereggel is találkozhattak, rövid beszámolót tarthattak, és az egész közössel együtt ebédelhettek.

Több jelentős hivatalos fogadás és a Parlament megtekintése után indultak Berekfürdőre, illetve másnap Debrecenbe. A Debreceni Teológián a pesti-

hez hasonló meleg fogadtatásban részesültek, a Kar több tagjával találkozhattak, és dr. Fekete Károly rektor részletesen tájékoztatta őket az Intézmény életéről. Ezt követően dr. Gaál Botond professzor bemutatta őket az éppen ülésező nemzetközi konferenciának, ahol beszélhettek reformációs indulásukról.

Útjuk záró eseménye a miskolci Deszka templom vasárnapi szertartása volt, ahol mindkét délelőtti istentiszteleten ígét hirdettek, s a lelkipásztor család asztalvendégei lehettek.

A sok fájt és tragikus orosz-magyar érintkezés után reménységgel tölt el ez a születő reformációs kapcsolattartás.

Szabó Dániel
Sárospatak

Vendégünk volt...

Dr. ir. J. van der Graaf

A Missziótudományi Intézet meghívásával érkezett hozzánk Dr. ir. J. van der Graaf holland egyházi vezető, a „Bond” (református hitvallásos egyházi szervezet) világszerte ismert nyugalmazott igazgatója, egyházunk díszdoktora. Vendégünk „Jelenkori egyháztörténet” címmel tartott előadást, melyben a három holland protestáns egyháztest egyesülésének előkészületeiről, napjainkban történt megvalósulásáról szolt. Előadásában nagy felelősséggel mutatott rá az egyházban jelentkező liberális veszélyekre és torzulásokra. A hétfő esti akadémiai közös alkalmon ígehirdetéssel is szolgált közöttünk vendégünk, aki jól ismeri az egész Kárpát-medencei református népünk életét, mivel 25 éven át a holland kelet-európai segélyszervezet igazgatójaként számtalan alkalommal tett látogatást határainkon belül és kívül.

„Kell még egy szó, mielőtt mennél...”

Beszámoló a Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon
2003/2004-es tanévének utolsó negyedéről

A húsvét utáni iskolai időszak kiemelt eseménye a végzős tanulók ballagása. A fenti kezdetű éneket is énekelték tanulóink a ballagást megelőző napon, tanáraikat felkeresve.

A búcsúzáskor tanár és diák egyaránt úgy érzi, hogy útravalóul adni kell még valamit. Egy gondolatot, egy jó tanácsot, egy ölelést... Ezt az útravalót, Isten igéjének üzeneteként hirdette a ballagó diákoknak Csomós József püspök a május 8-án tartott ballagási ünnepi istentiszteleten.

Négy osztály búcsúzott diáktársaitól, tanáraitól:

A 12. A osztály 25 tanulója, osztályfőnökük Szűcsné Bottka Krisztina,

a 12. B osztály 33 tanulója, osztályfőnökük dr. Molnár Miklósné,

a 12. C osztály 35 tanulója, osztályfőnökük Molnár Csaba,

a 12. D osztály 28 tanulója, osztályfőnökük Borosné Répási Rita.

Végzős tanulóink írásbeli érettségi vizsgája megtörtént, a szóbeli érettségi vizsgára június második felében kerül sor.

A következő tanévre felvételt nyert tanulókkal és szüleikkel leendő osztályfőnökeik találkoztak május 21-én. A

Lévayba jelentkezett több, mint 300 tanuló közül közel 130 tanulót tudtunk felvenni az induló két 9. évfolyamos osztályunkba és a két 7. évfolyamos osztályunkba. A felvételi során igyekeztünk figyelembe venni a tanulmányi eredmény mellett azt is, hogy a jelentkező tanuló és családja milyen kapcsolatot tart gyülekezetével. Helyhiány miatt több tanulót sajnos nem állt módunkban felvenni. Azok megértését kérjük ezúton is, akik bár szerettek volna, de nem kerültek be a Lévayba.

A Tiszáninneni Református Egyházkerület területén 2 óvoda, 4 általános iskola és 2 gimnázium működik. A nevelő munkát végző pedagógusok száma meghaladja a 250-et. Az elmúlt évek fontos eseménye találkozási lehetőséget nyújtani a különböző intézmények nevelőtestületei számára egymás megismerésére, a közös örömeik és gondokról való kötetlen beszélgetésre. Közel 70 pedagógus találkozott június 4-én a Lévayban, vett részt rövid komolyzenei hangversenyen, majd intézményeiket bemutatva, szeretetvendégség keretében folytatott kötetlen beszélgetést.

Ugyanezen a napon hasonló találkozóra került sor a miskolci négy egyházi fenntartású gimnázium pedagógusai között is, ezzel is erősítve egymást és a keresztyén értékek szerinti nevelési gyakorlat fontosságát.

Tanévzáró ünnepi istentiszteletre június 19-én 10 órai kezdettel kerül sor a Kossuth utcai református templomban.

A tanév vendégeket is érintő programjait immár hagyományosan a Szentléleken szervezett tanár-lelkész kötetlen találkozóval zárjuk június 25-én 10 órai kezdettel. Ebben az évben erre az alkalomra családostul hívjuk és várjuk gyülekezeteink lelképásztórait.

A tanév végeztével meg kell emlékeznünk a legkiemelkedőbb eredményekről is. Istennek hálát adva a 2003/2004-es tanévben megtapasztalt szeretetért, az elért eredményekért, megköszönjük az intézmény munkatársainak áldozatos szolgálatukat, amellyel hozzájárultak a tanév eredményességéhez, a szorgalommal, kitartással tanuló diákjaink, a kiemelkedő eredményeket elért tanulók és felkészítő tanáraik névsora álljon itt jó bizonyásgul:

A 2003/2004-es tanévben KIEMELKEDŐ VERSENYEREDMÉNYEKET ELÉRT TANULÓK, AKIK JELENTŐSEN HOZZÁJÁRULTAK A LÉVAY JÓZSEF REFORMÁTUS GIMNÁZIUM ÉS DIÁKOTTHON HÍRNEVÉNEK ÖREGBÍTÉSÉHEZ

MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM

Lénárt Attila 10.B - A Lónyai Napokon megrendezett országos szavalóversenyen 1. helyezés; Áprily Lajos országos szavalóversenyen ezüst minősítés, Oktatási Minisztérium különdíj, Püski Kiadó különdíj; „Az Úr érkezése” országos ökumenikus szavalóversenyen 3. helyezés. Felkészítő tanár: Nagyné Bódor Katalin

Balajthy Ágnes 10.B - „Így írunk mi” pályázat 1. hely; „Fiatal írók Országos Versenye” dicséret. Felkészítő tanár: Nagyné Bódor Katalin

Nagy Nóra 10.B - Országos református műveltségi csapatverseny

Zágonyi Ádám 10.B - „Az ezer éves tölgy kihajt újra” c.

Balajthy Ágnes 10.B - 2. hely

Felkészítő tanárok: Barócsi Angéla és Hegedűs Gyöngyi

TÖRTÉNELEM

Gloria Victis Kárpát-medencei Magyar Középiszkolák Versenyén: **Kojsza Péter** 10.D, **Olajos Gábor** 10.D, **Soltész Dávid** 10.D az elődöntőig jutottak. Felkészítő tanár: Molnár Csaba

Mezőcsáti Kis-Géniusz Megyei Történelem Verseny: **Szabó Emese** 12.C, **Bartha Csongor** 12.C, **Szavó Lóránd Levente** 12.C I. helyezés. Felkészítő tanár: Molnár Csaba

NÉMET NYELV

Papczun Petra 9.A - Megyei Idegennyelvi Szavalóversenyen különdíj. Felkészítő tanár: Szabó Renáta

OLASZ NYELV

Csóka Nóra 10.B - „Az én Olaszországom” festészeti pályázat 2. hely. Felkészítő tanár: Dőri Erzsébet

MATEMATIKA

Dóka Éva 10.A - Református Középiskolák Matematika Versenye 2. hely. Felkészítő tanár: Horváth László

Szádvári Gábor 12.A - Református Középiskolák Matematika Versenye 1. hely. Felkészítő tanár: Tolnai Zoltánné

Kovács Sarolta 7.A - Református Középiskolák Matematika Versenye 4. hely. Felkészítő tanár: Hegedűs Gyöngyi

KÉMIA

Dóka Éva 10.A - Irinyi János Országos kémia verseny döntő 8. hely. Felkészítő tanár: Dóka Erzsébet; Református kémiaverseny 4. hely. Felkészítő tanár: Taskó Márta

Kovács Sarolta - Református kémiaverseny 5. hely. Felkészítő tanár: Taskó Márta

FIZIKA

Szádvári Gábor 12.A - OKTV 2. hely. Felkészítő tanár: Makranczi Zsolt

Olajos Gábor 10.D - Nagy László Megyei Fizika verseny 3. hely. Felkészítő tanár: Makranczi Zsolt

Dóka Éva 10.A - Nagy László Megyei Fizika verseny 3. hely. Felkészítő tanára: Ábrám Tibor

ÉNEK-ZENE

Borbély Anna 9.C - Ref. Isk. Népdal-éneklési Vers. 6. helyez. Felkészítő tanár: Kormány Attila

Az énekkar az „Éneklő Ifjúság” megyei minősítő hangversenyén arany minősítést szerzett. Karmagy: Kormány Attila

TESTNEVELÉS

Tardi Anna 11.A - 800 m futás 3. hely
Bujdosó Imola 12.B – távolugrás 3. hely

Madocsai Angéla 8.B - 300 m futás 2. hely Felkészítő tanár: Szűcs Istvánné

ATLÉTIKA

Országos Református Atlétika Bajnokságon a lány és a fiú csapat is 1. helyezést ért el. Felkészítő tanár: Szűcs Istvánné

RÖPLABDA

Megyei röplabda amatőr döntőben a lányok csapata a 3. helyet szerezte meg. Felkészítő tanár: Szűcs Istvánné

Az Országos Református Röplabda Bajnokságon a lányok csapata 2. helyezést ért el. (Tagjai: **Juhos Petra, Purzsás Ivett, Pántya Ágnes, Bartha Réka, Bartha Ráhel, Kovács Ilona, Dóka Éva, Róthi Eszter, Hulvey Dóra**). Felkészítő tanár: Szűcs Istvánné

Az Országos Református Röplabda Bajnokságon a fiú csapat a 3. helyet szerezte meg. (Tagjai: **Leidgeb Ákos, Szabó István, Górné Gábor, Ábrám Ágoston, Nagy Sándor, Kiss Zoltán, Molnár Roland, Kojcsa Péter, Soltész Dávid, Bartha Ábel**)

KOSÁRLABDA

Az Amatőr Kosárlabda Diákolimpián a nagy fiú csapat a 2. helyet szerezte meg. Felkészítő tanár: Búzasi József

Sí

Vékony Balázs 10.D - városi 4., megyei 4., országos 12. hely

Horváth Dóra 11.A - lesiklásban megyei 1. hely

SAKK

Virág Attila 8.A - városi és megyei sakktornán 1. helyezést

TORNA

Kiss Ádám - városi és megyei versenyen 1. helyet szerzett, országos versenyen 2. helyezett lett

Juhos Petra 11.D - Miskolc város „Jó tanuló, jó sportoló” címet nyerte el

CSEKÉSZ SZAVALÓVERSENY

Sztrik Adriána 9.D - Országos szavalóverseny 3. hely. Felkészítő tanár: Parajos Tibor

Petneházi Anna 10.A - Megyei Kollégiumok Közötti Szavalóverseny 3. hely. Felkészítő tanár: Parajos Tibor

Kulin Gábor 11.A - DUE Pályázat Rádiós kategória 2. hely. Felkészítő tanár: Kardos Katalin

Emléktábla a templom falán

Balázs Győző a Miskolci Lévay József Református Gimnázium egykori vallástanára és cserkésztszjtje emlékére

Tanítványai, egykori cserkészei (ma már nyugdíjas vendiákok), mindenki, akinek jártányi ereje volt – az ország minden részéről – eljött ide a „Térre”, a Balázs Győző tér névadója emléktáblájának leleplezésére.

Balázs Győző 37 éven keresztül volt a gimnázium elkötelezett nevelője és vallástanára. A vallástanon kívül földrajzot, történelmet és magyar nyelvet is tanított. Magyarságtudatát keresztyén hite, keresztyén hitét magyarságtudata erősítette. Ez volt a kerete nevelő- és

cserkésztanári munkájának. A 19. számú Bükk Cserkészcsapatnak fáradhatatlan szervezője és alapító tagja, 1923-1928 között pedig parancsnoka volt.

A tisztelgő emléktáblát a Miskolc Felsővárosi Református Egyházközség templomának falán helyezték el a hálas tanítványok. Az egykori csapatalapító cserkésztanár fekete márvány emléktábláját a mai református „bükki” cserkészek leleplezték le.

Parajos Tibor
tanár, cserkésztszjt

HELYESBÍTÉS

A 2003 decemberi számunkban közölt Diósgyőri Általános Iskola fotója nem az új épületszárnyat, hanem a régit ábrázolta. A hibáért elnézést kérünk.

Az új épületszárny

Jerikó Református Fúvósegyüttes

A misszió alatt ma nagyon sok mindenre gondolhatunk, ha más kisebb-nagyobb egyházakat figyelünk meg. Ezeket gyakran lehet megítélni, de arra is szolgálhat, hogy elgondolkozzunk a mi missziói munkánkon. Valamit nekünk is tenni kellene a lelkek megmentéséért.

Gyakori panasz ajkunkról, hogy gyülekezeteinkből hiányoznak a fiatalok, a jövő generációja. Üresen maradnak a családi padosorok, a gyermekek nem „lekonfirmálnak”, hanem „kikonfirmálnak”, hiszen legtöbbször nem is látjuk

többé a templomban. Vajon meg tudjuk őket szólítani? Az evangéliumot eljuttatjuk-e hozzájuk úgy, hogy meg is értsék? Örömmel vesznek részt az istentiszteleten?

Németországban, Svájcban az egyházi fúvószenének nagy hagyománya van. A különböző gyülekezeti alkalmakat teszik színesebbé és a fiatalokat így vonják be a gyülekezeti életbe. Az együtt zenélés öröme reménnyel tölt el, hogy ez által is lehet szolgálni, és Istent dicsőíteni.

Azzal a céllal alakult meg a Jerikó Református Fúvósegyüttes, hogy a zene segítségével minél többekhez juttassa el az Örömhírt. Két trombita, egy kürt és egy tuba által szeretnénk megtölteni a templomot és a lelkeket Isten iránti hálával. Az együttes nevéből adódik, hogy a zene közreműködésével szeretnénk azokat a falakat lebontani, amik elválasztanak egymástól és talán Istentől is. Jó lenne megélni azt, amit az első pünkösdi alkalmával megélték a gyülekezeti tagok, hogy tudniillik „...egy szívvel és egy lélekkel voltak a templomban...”.

Különböző korok zenevilágát és természetesen énekeskönyvünk énekeit dolgoztuk fel, hogy új színt tudjunk bevenni templomainkba, és közelebb kerülni a zene csodálatos világához. Sok szeretettel várjuk gyülekezeteink meghívását.

Gecse Attila
Miskolc

Magyar Wycliffe munkatárs Délkelet-Ázsiában

Lukács Zsuzsanna, a Wycliffe Bibliafordítók Egyesülete egri irodájának korábbi igazgatónöje (Eger 3300 Markhot F. u. 2. „Kálvin-Ház”), angol-történelem szakos tanárnő, a Wycliffe világszervezet meghívására Délkelet-Ázsiába utazott, ahol egy éven át az ottani bibliafordító közösség személyi ügyeit fogja intézni. Korábban már egy-egy tanulmányi évet töltött Hollandiában és Angliában, és a szervezet keretében szakmai utat tett az Egyesült Államokba és Indiába is.

A jelen felmérés szerint a 6,3 milliárdnyi emberiségből 5 milliárd a saját nyelvén olvashatja az Újszövetséget vagy a teljes Bibliát, de mintegy egymilliárd még nem. Ez az egymil-

liárd viszont még 4000 nyelvet jelent. A történelem legjelentősebb bibliafordító tevékenysége napjainkban folyik, amikor egyszerre 1699 nyelvre történik bibliafordítás. A Wycliffe Világszervezetnek 6000 aktív munkása van, de más szervezetek is részt vesznek ebben a munkában. A szándék nagyságrendjére az is jellemző, hogy a szervezetnek ötvennyolc repülőgépe, több helikoptere, szerelőstábjá, pilótaiskolája (ahol már képesített pilóták külön dzsungel leszállási-felzállási képzést kapnak) és közel 100 „bevethető” pilótája van. A legjelentősebb háttér munka mégis a nyelvi kutatóintézet (Észak-Karolina), ahol tehetséges, elkötelezett kutatók számítógépes

Lukács Zsuzsanna

programokat készítenek egy-egy teljesen ismeretlen, soha le nem írt nyelvi nyelvteni megfejtésére, feldolgozásá-

ra, hangjainak rögzítésére. Napjainkig az Újszövetség lefordítása egy ilyen ismeretlen nyelvre, a nyelvi közegben éléssel egyetemben kb. 20 évet jelentett egy elkötelezett munkacsoportnak, ez ma 10 év alá csökkenthető. Ilyen munkában a magyar Wycliffe több munkatársa is dolgozott vagy dolgozik Afrikában, Nepálban, Új-Guineában.

Kiutazása előtt Lukács Zsuzsannát fogadta dr. Bölcskei Gusztáv püspök, egykori vallástanára. A Tiszáninnei Egyházkerület püspöke, főtiszteletű Csomós József püspök úr is

érdeklődéssel és figyelemmel hallgatta meg terveit és feladatait felől, és áldást kérő imádságával bocsátotta útjára.

Családias, közösségi légkörben nyert hosszú utazására és útjára áldást és megerősítést az egri református gyülekezetben is, ahová hosszú évek óta betagoledott.

Szabó Dániel
Sárospatak

Regionális Csillagpont

Az országos Csillagpont Református Ifjúsági találkozó sikerén és a pozitív visszajelzéseken felbuzdulva olyan törekvések születtek, hogy legyenek területi csillagpont találkozók, ami Miskolcon 2004. szeptember 25-én kerül megrendezésre. Ahogy az országos találkozón, úgy itt is több vonalon futnak majd a rendezvények, melyek sokszínűsége reményeink szerint minél több ember számára vonzó lesz.

A keresztyén zenekarokon kívül lesz evangélizáció, csoportos beszélgetések, táncház és még lehetne sorolni. Több munkacsoport dolgozik a találkozó előkészítésén, melyekbe nagy szeretettel várunk résztvevőket. A munkacsoportok a következők: kommunikáció, forrásteremtés, logisztika, étkeztetés, gyermekek és fogyatékkal élők gondozása, lelki programok, zene, lehetőségek piaca (civil kiállítók, művészeti bemutatók, kreatív foglalkozások). Az, hogy milyen lesz ez az összejövetel, rajtunk áll. Isten áldásában bízhatunk, és ha mi is ott leszünk és megtesszük azt, amit az Úr

ránk bízott, akkor valóban jó lehet ez az alkalom. Ennek reményében hívjuk és várjuk azokat, akik szervezőként szeretnének részt vállalni, de azokat is, akik részt szeretnének venni ezen a napon.

Reménységgel teli szívvel tekintünk előre, és kérünk mindenkit, hogy imádságaiban emlékezzen meg rólunk és erről az alkalomról, hogy a fenti időpontban Miskolc valóban a találkozás helye lehessen, hogy a jelenlévők mindannyian részesei lehessenek a Találkozás Istenével való közösségnek. Azonban arra is buzdítunk mindenkit, hogy ha tud, vegyen részt a szervezésben és ezen az alkalmon, hiszen ezért szerveződik ez a nap. Ha valaki szeretne részt venni ennek a napnak a megszervezésében, vagy bővebb információt szeretne megtudni rendezvényünkről az alábbi telefonszámon megteheti: 30/670-57-14.

Turcsik Ferenc
egyetemi lelkipásztor

MINDEN RENDBEN

Fórum rovatunk fórum szeretett volna lenni. Vagyis szeretne. Lehet, hogy nem a legmegfelelőbb. Vagy formájában, vagy tartalmában. Mikor megújult a lap, arra gondoltunk, vannak közös kérdéseink, melyekről érdemes lenne „beszelnünk”. Gyakorlati vagy teológiai problémák, melyekről lehet, hogy sokféleképpen gondolkodunk, de megosztva egymással gondolatainkat, gazdagíthatjuk is egymást. Reméltük, ha együtt gondolkodunk, *együtt* mérhetjük gyakorlatunkat az elviekhez („vizsgálja meg azért ki-ki önmagát”), és együtt kereshetjük az elviek helyes gyakorlatát.

Válaszok mégsem nagyon érkeztek, így tehát el kellett gondolkodnunk, hogy mi lehet ennek az oka. Három választ találtunk. Az első, hogy nem a megfelelő témákat vetettük fel. A második, hogy nem ez a lap a megfelelő fórum, vagy ez a lap nem megfelelő fórum. Harmadik válaszuk szerint minden rendben van.

Valószínűleg nem megfelelő témákat vetettünk fel, hiszen általában nem a gyülekezeti alkalmak kérdései foglalkoztatnak minket – mindegyiknek van ugyanis liturgiai kerete, és helyenként kicsit eltérő, de hagyományos rendje. Ezek adottak, nem kell sokat gondolkodnunk róluk. A házasság-válás-újraházasodás sem volt szerencsésebb választás, hiszen ennek is megvan a maga adott gyakorlata, mint ahogyan mindnyájunknak megvan a magunk (teológiai) véleménye – főleg azokról, akiket ez érint.

Egymással beszélgetve leginkább panaszaink vannak. Érdemes belegondolni, miről van szó, ha lelkipásztorok találkoznak. Elsősorban egzisztenciális kérdések kerülnek szóba: nehézségek, gyülekezeti problémák, meg kell élni, túl kell élni. Magasabb szintű egzisztenciális problémák is gyakran előkerülnek, mint az egyházi működő vagy nem működő rendszerek és gyakorlatok, megye, kerület, tisztségek – ez utóbbiak néha pozíciók néha szolgálatok -, ki hogyan és hogyan nem, telefon, autó, anyagiak, elosztás, szervezés és szervezetlenség. Más szintű egzisztenciális problémáink is vannak, nevezetesen hogy ki milyen (vagy: más milyen rossz).

Ezekről a kérdésekről azonban egyikünk sem szeretne írni. Közben sokunk életében jelentkezik az az egzisztenciális probléma, hogy magányosak vagyunk, nincs lelki társ, partner, mert túl sok a szálka.

Ha már a témafelvetéseket vizsgáljuk, azt is meg kell gondolnunk, hogy vannak-e teológiai kérdéseink? Vannak-e kérdéseink, vagy minden jól van? Statikus egyház, statikus teológia (mely biblikus, és kálvinista)? Vannak-e válaszaink annak ellenére, hogy mindenre tudunk válaszolni? Klerikális kérdéseink vannak a klérus által megadott válaszokkal, vagy meghalljuk és megértjük a „laikusok” kérdéseit is?

Talán nem is a témákkal van a baj, hanem magával az állásfoglalással. Nem kell nyilatkoznunk, nem kell reagálnunk. Majd a Zsinat vagy a Zsinat elnöke vagy Elnöksége reagál, nyilatkozatot ad ki, aláír a nevünkben, helyettünk, vagy nyilatkozzon például a Biblia Szövetség – a többieknek nem kell. Nincsenek személyes kényszereink a megnyilatkozásokra, hogy nevén nevezünk igazságokat. Bár az is kérdés, hogy vajon gyülekezeti tagjaink elvárják-e a határozott iránymutatást, az átvagybét?

Az is lehet, hogy mindössze a fórum nem megfelelő, mert mai világunkban nem feltétlenül kell írásban nyilatkozni. Vagy más református sajtótermékben tesszük ezt. Vagy elégséges a lelkészertekezetek zárt világa és egy kis idő a médiában.

Talán a kis körök pótolnak valamit, mert lehetőséget, fórumot adnak az *együtt* gondolkodásra, a dolgok kimondására. Szívesen bemutatjuk ezeket a köröket – már akik úgy gondolják. Tudjuk, hogy ezek nagyjából baráti társaságok, de szívesen közöljük, ha érdemesnek tartják, hogy milyen kérdésekkel hogyan foglalkoznak. Hátha valakiknek ez az ötlet hiányzik.

Az is elképzelhető azonban, hogy minden rendben van. A múltunk (amiben van, ami felejthetetlen s mi mégis felejtjük, és van, ami felejthető és mégis emlegetjük), a jelenünk és a jövőnk is. Nem kérdés, hogy van-e jövője változó, kavargó társadalmunkban lassan mozduló-hajló, nem kánaáni nyelven nehezen kommunikáló intézményes népegyházunknak, s ha van, milyen az a jövő. Nem kérdés a hogyan tovább, mert valahogy azért mindig van.

Minden rendben van.

Minden rendben van.

Barnóczki Anita

Ady Endre

MI LESZ HOLNAP?

Emlékezem, hogy tegnap örültem
S körülöttem tegnapok, holtak.

Csak a mát nem látom sehhol sem.

Mi lesz holnap?

Rettenetes-bús az én jókedvem,

Tegnapok és holnapok árján

Fut, rohan a Halál elébe,

Aki vár rám.

Az én bús sorsom a mátlanság,

Az én valóim: akik voltak

És akik talán-talán lesznek.

Mi lesz holnap?

Állam és Egyház

Dr. Rózsa Tibor

ÁLLAM ÉS EGYHÁZ – EGYÜTT VAGY EGYMÁS MELLETT

A modern polgári demokráciák alkotmányos berendezkedésének egyik sarkalatos kérdése az állam és

az egyház viszonya, amelynek a jogállamisággal összeegyeztethetően többféle megoldása lehet. A francia forradalom vívmányának tekinthető az állam és az egyház teljes szétválasztása, ami a liberális felfogás szerint a világnézetileg semleges állam és a kizárólag hitéleti szerepet betöltő egyház egymás mellett élését jelenti. Ezt a modellt fejlesztette Franciaország olyan fokra, hogy jó száz év óta ott már hittanórát sem lehet tartani az iskolákban. Ettől eltérően az állam-egyház Nagy-Britanniában és a skandináv államokban fennmaradt. Az ottani alkotmányos monarchiák éppen úgy a demokratikus jogállam követelményeinek megfelelnek.

Hazánkban csak a rendszerváltás óta beszélhetünk alkotmányos berendezkedésről. A megelőző 40-50 év a pártállam finomabb vagy erőszakosabb elnyomásának időszak, ami a hatalom részéről az ateista ideológia egyeduralmának megtestesülését is jelentette.

Napjainkban az állam és az egyházak viszonya 3 pilléren nyugszik: az Alkotmány, az 1990. évi IV. törvény és a Kormányral megkötött – részünkről 1998-ban aláírt – Megállapodás.

Az állam és az egyház mindenkorai kapcsolata nem tévesztendő össze a mindenkorai kormány és az egyház vagy a politikusok és az egyház képviselőinek viszonyával. Míg az előbbi nem mozdulhat ki az alkotmányosság szilárd keretéből, ami fölött az Alkotmánybíróság őrködik, az utóbbi bizony nagy kilengéseket mutat. Az Unió ebből a szempontból lényeges változásokat nem jelent, mert az egyházak és vallási közösségek jogállásának szabályozása a tagállamok fennhatósága alatt marad. Ebbe Brüsszel-

szelből nem szólhatnak bele, még a későbbi uniós Alkotmány szerint sem.

A magyar állam kinyilvánította, hogy tiszteletben tartja és biztosítja az egyházak vallásgyakorlatát, autonómiáját, belső rendjét és felügyeleti szervet - mint a rosszemlékű ÁEH – nem hoz létre. Az egyházak belső életébe nem szól bele, de közszolgálatuk ellátását segíti. Az alkotmányos elvek megvalósulása a mindenkori kormány egyházpolitikájától függ. A különbség jól lemérhető az előző és a mostani kormány hozzáállásában.

Míg a hatalomra került pártok és az akarukat megjelenítő kormány mindig érdekek mentén politizál, addig a keresztény egyházaknak mindenféle politikai kurzustól függetlenül az evangéliumi értékeket és igazságokat kell kifejezésre juttatniuk, ami jelenthet ütközést is. Kérdés, hogy az egyházak – közte mi is – felvállalják-e ezt, vagy alkuba bocsátkoznak? Prófétaik küldetésüket képesek-e betölteni? Tény, hogy az elmúlt két évben többször kellett az Alkotmánybíróságtól jogvédelmet kérni. Meghatározó az államtól származó anyagi juttatások rendje is, ami az éves költségvetésben jelenik meg. Ha a kormány az állami kiadásokat visszafogni kívánja, akkor igyekszik az egyházaknak járó támogatásokat is lefaragni. Ezt a hivatalban lévő kormány nem is leplezi. Enélkül azonban az egyház sem közfeladatait nem tudja ellátni – iskolák, kórházak, szociális intézmények működtetése –, sem történelmi jelentőségű műemlékeit nem képes fenntartani. A kárpótlási járadék a gyülekezetek anyagi egyensúlyának megmaradásában játszik döntő szerepet. Új elemként jelent meg néhány éve a vidéki lelkeszek javadalmának kiegészítése, ami a költségvetésben elenyésző tétel, a címzeteknek viszont meghatározó forrás. Ezek valóban függelmi viszonyt jelentenek, de csak anyagi értelemben. A kormány tisztában van vele, hogy a törvényi határokat ugyan megközelítheti, de nem lépheti át, hiszen az egyház tagjai maguk is választópolgárok, akik 4 évente véleményt nyilváníthatnak. Már rövid távon jó lenne elérni a gyülekezetek állásfenn tartó erejének megerősítését, ami a lelkeszek anyagi kiszolgáltatottságát meg-

szüntetné. Ez tekinthető a legérzékenyebb pontnak az államtól származó támogatások sorában.

Végül feltehető a kérdés, hogy van-e mostani kormányának egyházpolitikája. A válasz egyszerű, nincs. Vagyis nem ítélt meg, hogy a protokolláris formásokon túl, miként viszonyul a közéletben megjelenő egyházakhoz, amelyek a mai magyar társadalom legnagyobb szervezett erői, és amelyek nagyobb közéleti aktivitás esetén akár választások kimenetelét is eldönthetik. Csak remélhetjük, hogy erre nem kell már sokat várni.

Dr. Rózsa Tibor

ÁLLAM ÉS EGYHÁZ

Két olyan szervezet, mely egymásra van utalva. A közelmúlt kelet-európai történelme megmutatta, hogy hová vezet annak a nemzetnek az útja, amelynek végrehajtó hatalma nem hogy nem támogatta az egyházat, hanem egyenesen ellene fordult, hogy megsemmisítse azt: előbb az erkölcsi, majd ebből is következően a gazdasági romlás útjára állítva országokat és népeket. Nemcsak ez az ellenséges hozzáállás, hanem az államhatalom részéről való irányítási szándék megfogalmazása és megvalósítása is ugyanilyen eredményre vezetett! Az Egyház küldetésénél fogva a nép, a nemzet, az ország javát, felemelkedését is munkálja. Mindaddig, amíg ezt teszi, a bölcs állam lekötelezettje az egyháznak. Az államnak saját, jól fel-fogott érdeke az egyház működésének támogatása, hiszen az egyház a maga sajátos lehetőségeivel olyan társadalmi problémák kezelésében tud részt venni, melyekre az államnak nem hogy receptje, de megvalósítható elgondolása sincsen. A mai idők nagy problémája az, hogy sajnos az egyház sincs küldetésstudatának magaslatán, melyből az is következik, hogy működéséhez az állam

Victor János

segítségére szükségeltetik. Vannak, akik azt gondolják, hogy a támogatás fejébe bele is szólhatnak az egyház életébe. Ezek azok a emberek, akiknek halvány fogalmuk sincs az egyház mibenlétéről. Akik hatalmi pozíciójukból a támogató jogán az egyházak belső rendjébe, életébe bele akarnak szólni, azok előbb a saját házuk, pártjuk tájékán nézzenek jól szét: létszámukhoz és a nemzet megmaradásának, gyarapodásának érdekében végzett tevékenységükhöz képest nem kapnak-e az egyházakhoz tartozó adófizetők adóforintjaiból aránytalanul magas támogatást. Véleményem szerint az állam csak annyira szólhat bele az egyház életébe a támogatások révén, hogy ellenőrizze a támogatások megfelelő felhasználását. Az egyház pedig ne adjon támadási felületet, mert nem csupán a saját becsületével játszik, hanem Krisztus ügyét járhatja le, amikor küldetéséhez méltatlanul él.

Victor János
lelkipásztor, Nagyvisnyó

Kovács József

MESE VAGY TANTÖRTÉNET

Mióta tudom, hogy milyen témában mondhatnám is el szerény véleményemet, egy tantörténet jár a fejemben. Mese a molnárról, a fiáról és a számról. Biztosan ismerős a forgatókönyv: szegények haladnak valami aktuális cél felé, de a szembejövők vélekedése szerint semmiképpen sem jó az egymáshoz való viszonyuk. Ha a molnár ül a számaron, a fiát sajnálják, ha fordítva, akkor a molnárt. Ha mindketten: jaj, szegény számarnak. Végül vállra veszik a számarat, de ezt is kikacagja egy szembejövő, mondván: miféle ostobaság ez. Sehogy sem jó. Valahogy minden változatban találni kivetnivalót.

Ilyen „minden változatában találni kivetnivalót” az egyház és állam kapcsolata. Az elmúlt fél évben újra sokan és sokfelől kritizálták egyházunk és a ma-

gyar állam kapcsolatát. Választási időszakban különleges, két választás között általános kritikák hangzanak el. Ezek egy része nyilván választási beszéd: néhez gazdasági helyzetben általában egy, az állam pénzét költő kisebbség szokott lenni a célpont (van erre történelmi példa jó néhány); a másik rész lehet az elméleti, az érdemben vitatható. Mégis nagyon ritka (leszámítva a szószéki, iskolai fórum-lehetőségeket, amelyeket azonban nem e célra engedett létrehozni az Úr) egyházi részről a tisztázó igény. Pedig megvannak az evangéliumi hagyományaink ebben a kérdésben. Maga Krisztus szépen tisztázza ezt – ha máshol nem is ismerjük, legalább a Missziói parancsban – és azt mondja: enyém a hatalom mennyen és földön. Tiétek pedig – folytatja – hogy elmentek, hogy tanítványosítsatok, hogy érezzétek és tudjátok: veletek leszek. Ez talán még szép rendet is rakhatna, de van befejező szakasz is. Mert Krisztus jelenlétét ígéri a világ végéig. Ez az, amiről Pál is oly sokat és oly szenvedélyesen beszél. Jelenlét és világvég. Azt gondolom, ha van feszültség keresztyén élet és világ, egyház és állam, hitvallás és munka között, akkor az ebben kell, hogy gyökerezzen.

Különböző politikai irányzatokkal szerződő, világi munkát is (ugyan mi mást végezne az előbbieik alapján?) végző, a gyülekezetekben, iskolákban, szeretetintézményekben, egyeztető fórumokban élő keresztyéneknek (magának az egyháznak) csakis „megbízhatatlan” (Vályi Nagy Ervinnek, századunk egyik legnagyobb teológusának máig érvényes kifejezése) szerződésai lehetnek. Veszélyesnek látszik örök elkötelezettségről, politikai célról, közös ügyről beszélni. Sajnálom: én csak kötelezettségekről, politikai célokról és közös ügyekről olvasok a Szentírásban. Ennek lehetnek és vannak feszültségei, de ez nem kell hogy megossa a keresztyéneket, ez nem szabad hogy ékeket verjen közénk és mások közé. Bizonyára arra volna szükség, hogy ezeknek a szabályozottságát vitassuk: megtesszük ezt nap mint nap. A magyar állam életét alkotmány szervezi, törvények biztosítják, jogtudósok dolga ezekről vitatkozni.

Én a feszültséget a már említett világ meghatározásban látom. Ti., hogy a világ elmúló dolog. Sok szép feladattal (a már idézett parancsban a tanítvánnyá tétel is ezen a földön végzendő), hasznos munkával, hitvalló példákkal. Könyörgésekkel és gondoskodó szeretettel kell körülvenni a teremtett világot. De tudnunk kell az „új teremtés” sürgető és parancsoló jelenlétéről. A mi munkánk a világban: javítgatni és szerethetővé tenni elmúlásra ítélt és újjáteremtendő világunkat, hogy minél többen – a ránk bízottak – ismerjék fel: Isten egy csodálatosabbat készít számukra és számunkra. Ennek a feszültségében kell szolgálunk, és így kell kapcsolatunkat alakítani a világi rendszerekkel, hatalmakkal, felsőbbsséggel, intézményekkel. Nem valami magasabb rendű göggel (ilyenre is van példa), hanem a parancsolatok fényében és Krisztusnak (és Pál apostolnak, és Péter apostolnak és így tovább) azzal a szorongató szeretettel, mellyel saját népükhöz fordultak. Nem tudok érdemben másra gondolni, mint erre, mert ezek határozzák meg a mi „világhoz fordulásunkat”. Azt pedig, hogy a világ miképpen áll hozzánk: minden időben más és más alkotmány, törvény, szokás és megszokás határozza meg. Ideje lenne már csapkodásainkkal leszámolni és átgondolni: lehet-e, szabad-e nekünk (lehet, de nem szabad) alakváltozásokban léteznünk. Nem az aktuális kihívásokra adott válaszainkra gondolok (gondolhatnék erre is, hiszen ez ügyekben rendszeresen késésben vagyunk), hanem arra a gyakori kényszerre, hogy átegyházasítsunk amúgy nem egyházi természetű problémát. Keresztyénként Krisztus parancsa szerint való élet a dolgunk, Ő az, aki meghatározza munkáink értékét, gyümölcsét, életünket és viszonyainkat. Nem a szembejövők véleménye: az újabb és újabb rossz megoldásokba hajszolhat bele. Akiknek pedig nem tetszik, hogy a keresztyén ember máshonnan veszi a tanácsokat, az elgondolkodhat a fenti mesén. Mert lehet, hogy néha nem is a molnár, hanem a számar helyén képzeljük magunkat.

Kovács József
vallástanár, Sárospatak

Gyerekekről és gyerekeknek

A KIS „HŐS”

A Sárospataki Református Lapok előző számában megjelent cikkben általánosságban esett szó arról, hogy a gyermek egy családban milyen szerepeket vehet fel, illetve e szerepek kialakulásának okairól. Mégsem biztos, hogy a tényszerű leírások segítenek felismerni az egyes szerepeket a hittanórákon, gyerek-istentiszteleteken vagy a különböző táborok alkalmával, s ebből kifolyólag a segítségnyújtás lehetősége is elmarad. A mostani cikkben a „hős” szerepet viselő gyerekek hittanórai stb. megnyilvánulásáról szerzett tapasztalataimat szeretném megosztani, valamint azt, hogy miként lehetne segíteni a gyermekeket abban, hogy a felvett szerepek meg ne merevedjenek.

A „hősök” a mi nagy segítők a hittanórákon. Ők azok, akik majd' kiesnek a padból, csakhogy elmondhassák az aranymondást. Ők azok, akik akkor is figyelnek, és nagyon jól akarnak teljesíteni, amikor a többiek már rég más-

sal vannak elfoglalva. Természetes tehát, hogy a legtöbb hitoktató hálás az ilyen gyermekekért. A gond csak akkor van, ha nem minden válaszára őket választjuk, ha nem minden aranymondást nekik kell elmondani. Akkor aztán megsértődnek, sőt előfordul, hogy ki is borulnak. Mert nem tudnak nem teljesíteni...

A gyerekek viselkedése már a hittanórák előtti párperces szünetekben sokat elárul a karakterükből. A hősök az órák előtt – míg a többiek az udvaron játszanak – rendszeresen bennmaradnak az osztályteremben, és a szünetet tábla és padtörléssel, valamint takarítással töltik. Olyan nagy szükségük van a sikerekre, és oly nagy bennük a felelősségérzet, hogyha az osztályból valaki más próbál segíteni nekik, nem engedik, sőt képesek veszekedés árán is elvégezni a feladataikat.

Nyári táborokban szintén elsőként ajánlják fel a segítségüket, hol a konyhában, hol az ebédlő területén. A hét további részében azonban, amikor már másokra kerülne a sor, ők továbbra is kitartóan jönnek. Úgy érzik, hogy a folytonos segítség, tevékenység nélkül nem lennének értékes emberek, éppen ezért, ha véletlenül nem engedjük őket,

gyakran kétségbeesett dühkitörés vagy sértődés lesz a vége.

Nem könnyű őket észrevenni, hiszen a figyelmünket legtöbbször a problémás gyerekek kötik le, és mivel ők állandó sikerélményt jelentenek a hitoktatóknak, úgy gondoljuk, ők az utolsók, akiknek szükségük van segítségre. Pedig az állandó dicséret, a velük való példálózás csak még jobban megerősíti bennük ezt a fajta viselkedésmódot.

A „segíteni kell” parancs oly erős bennük, hogy felnőttként is gyakran egy segítő foglalkozást választanak maguknak. Kiélhetik végre a belső igényüket – mondhatnánk, de a folyamatnak ezzel még nincs vége. Hiszen ha valaki azért végez segítő szakmát, mert még mindig a családon esett csorbát akarja kiköszörölni (tudattalanul, természetesen), azzal mind ő, mind pedig a környezete (család, segítségre szoruló) életében súlyos károkat okozhat. Az ilyen segítők sokkal hamarabb kiégnek, örömtelenül végzik a munkájukat, és lelkiismeret-furdalást gerjesztenek a munkatársak és a rászorulóak között egyaránt. Nagyon fontos tehát tisztázni egy küldetés, hivatás motivációit. Hiszen Jézus sem olyan embereket küld a misszióba, akik valami régi seb miatt vezekelnek, hanem akik csordultig tele vannak az Isten szeretetével.

Mit tegyünk tehát? – kérdezte a múltkoriban egy nagymama. Majd csak kinövik! – válaszolta biztatón egy másik anyuka. A tapasztalatok szerint, mint ahogy a fenti példa is mutatja, a gyermekkori szerepeket nemhogy nem lehet kinőni, hanem az éveinkkel együtt nőnek, vastagodnak, merevednek.

Akik gyerekek között vagyunk, akár családanyaként, nagymamaként vagy gyülekezeti gyermekmunkásként, mégis segíthetünk megakadályozni a szerepek megmerevedését. Mindenekelőtt nagyon fontos odafigyelni rájuk a különböző élethelyzetekben: órán,

Ady Endre
SZERETNÉM HA
SZERETNÉNEK

Sem utódja, sem boldog őse,
Sem rokona, sem ismerőse
Nem vagyok senkinek,
Nem vagyok senkinek.

Vagyok, mint minden ember: fenség,
Észak fok, titok, idegenség,
Lidérces, messze fény,
Lidérces, messze fény.

De, jaj, nem tudok így maradni,
Szeretném magam megmutatni,
Hogy látva lássanak,
Hogy látva lássanak.

Ezért minden: önkínzás, ének:
Szeretném, hogyha szeretnének
S lennék valakié,
Lennék valakié.

szünetekben, táborokban, otthon stb. Nem sokáig kell várni, míg feltűnnek a merev teljesítménykényszerükkel, állandó segíteni akarásukkal és felelősségvállalásukkal. De mint ahogy a legjobb színészek is elfáradnak, és még a legképzettebbek is kiesnek a szerepükből, úgy a mi kis hőseinknek is vannak nehezebb napjaik, amikor még nekik sem megy az állandó teljesítés, amikor elfá-

radva még ők is képesek rosszkodni, nem segítenek és nem teljesítenek. Az odafigyelés után az ilyen pillanatok kivárása a legfontosabb. Ami pedig ezt követi, talán a legnehezebb egy hitoktató számára: engedni, hogy rosszkodják a gyermek, vagy másként fogalmazva: elfogadni, értékelni őt akkor is, amikor éppen nem csinál semmit, erősíteni benne azt, hogy ő így is nagyon ér-

tékes és jó gyermek a szemünkben. Ha a gyermek az ilyen mélypontokon szorozatosan átéli, hogy ő így (gyöngén és alul teljesítve) is szerethető és értékelhető, van esély arra, hogy kényszeredett, merev karaktere ha lassan is, de gyogyuljon.

Anda Vinnay Judit
Noszvaj

A nagyravágyó boróka

Volt egyszer egy kerek erdő. Abban a kerek erdőben volt egy borókabokor. A borókabokor szomorú volt mindig, nem volt semmihez sem kedve. Még magára is haragudott, hogy ő csak olyan törpe szúróslevelű kis bokrocska.

Százszor is elgondolta, hogy milyen boldog lenne ő, ha egy éjszaka aranylevelű fa lenne belőle, magasabb a többi fánál. Hogy irigykednének rá, hogy bámulná az egész erdőt!

A kis borókabokor addig sírt, addig panaszkodott, míg a jó Isten megszánta, egy csendes nyári este szép altató madárdallal elaltatta. A kis borókabokor aranyos álmot álmodott. Azt álmodta, hogy az erdő közepén nagy, arany fa lett belőle, ragyogó arany lombokkal, arany koronával.

Irigyelték a fák, irigyelte mindenki a világon. Az emberek seregestől jártak csodájára, mindenki tépett magának aranyleveléből annyit, amennyit csak elbírt. A többi fa örült és kacagott rajta, hogy arany levele napról-napra fogy. Egyszer csak egészen lefosztották, szomorúan állott ott az erdő közepén.

A boróka megint elégedetlenkedett. Kérte az Istent, legyen ő csak üveglevelű fa, csillogó-villogó leveleivel messze tündököljön. Addig sírt, addig panaszkodott, míg a jó Isten megszánta. Egy csendes nyári este szép madárdallal elaltatta. A kis borókabokor aranyos álmot álmodott. Azt álmodta, hogy az erdő közepén üveglevelű fa lett belőle üveg lombokkal, üveg koronával.

A többi fa irigyelte, irigyelte mindenki a világon. A kis borókabokor boldog volt, mikor a szellő meglebbentette csilingelő leveleit. Az üveglevelek muzsikája messzire elhallatszott.

De boldogsága nem tartott sokáig. Nagy vihar támadt, tépdeste, tördelte a fákat. Az üveglevelű fa reszketett a félelemtől. Egyszer csak megkapta a vihar, csin-csin! A szél összetördelte üveg leveleit. Nagy bánatában sírva fakadt, az erdő meg kacagott rajta.

Most már csak arra kérte a jó Istent, hogy nem kell neki sem arany levél, sem üveg levél, hadd legyen ő csak olyan, mint a többi fa, susogó lombokkal, árnyékos koronával.

A kis borókabokor addig sírt, addig panaszkodott, míg a jó Isten megszánta és egy nyári este szép altató madárdallal elaltatta. A kis borókabokor álmában olyan fa lett, mint a többi fa, susogó lombokkal, árnyékos koronával.

De ebben sem tartott sokáig öröme. A kecskepásztor éppen arra hajtotta a nyáját, a kecskék tépdesték, szaggatták lehajló lombjait. Bánatában megint sírva fakadt, az erdő pedig kacagott rajta.

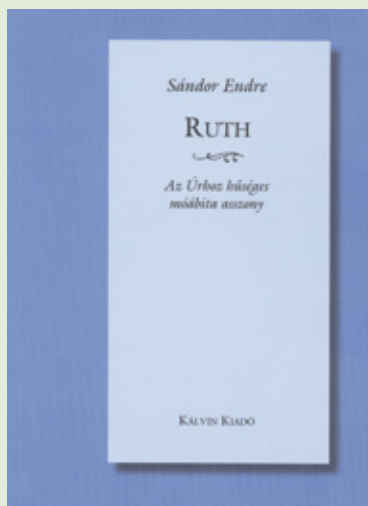
Most már csak arra kérte a jó Istent, hogy legyen ő megint csak a kis borókabokor, akit nem irigyelnek az emberek, nem tördel össze a vihar, nem tépdeste a kecske.

A kis borókabokor addig sírt, addig panaszkodott, míg a jó Isten megszánta, és egy nyári este szép altató madárdallal elaltatta. Mire fölébredt, megint kis szúróslevelű borókabokor lett belőle. Máig is ott van az erdőben. Nem vágyik sem arany koronára, sem üveg koronára, sem nagylevelű lombokra. Mikor a többi fa kopaszon áll a hideg télben, a kis borókabokor akkor is zöld, fölkeresi egy-egy fenyvesmadár, s dalol neki szebbnél-szebb nótákat.

(Paral Bertalanné meséje egy 1893-as Mesés-könyvből)

Kedves gyerekek! Szeretitek a meséket? Mi nagyon szeretjük, főleg, ha gyerekek írják őket. Mert gyerekek is tudnak nagyon jó meséket kitalálni. Ha tudtok mesét, írjátok meg nekünk. Nem kell, hogy hosszú legyen, és ha van kedvetek, rajzolhattok is hozzá! A legügyesebbeket, legszebbeket itt az újságban is elolvashatja majd mindenki.

Címünk: SRL Szerkesztőség, 3950 Sáropatak, Rákóczi u. 1.

A Kálvin Kiadónál megjelent dr. Sándor Endre vámosújfalui lelkipásztor írása Ruthról, a moábita asszonyról. Bár a könyv eredeti története több, mint háromezer évnnyire van már tőlünk, a szerző gyakorlott lelkigondozóként tapint rá az örök emberi sorskérdésekre, ezért az üzenete a ma emberének, a ma családjainak szól.

A könyvet feldolgozási módja alkalmassá teszi, hogy egyéni vagy családi áhítat vezérfonala legyen. Gazdagon találunk a könyvben bibliai idézeteket mozaikszerűen elhelyezve,

megtaláljuk az eseményekben a krisztusi nézőpontot, valamint a lelki elmélyülést szolgálják a szemléltető történetek.

Méreténél fogva alkalmas a könyv arra is, hogy útitársunk legyen. Egy budapesti vonatúton olvasható. Kórházban, munka után, testi fáradtság esetén is egy-egy rövid fejezetet könnyen el lehet olvasni, reménységet merítve soraiból. Kitűnő ajándék lehet a könyv házassulandóknak, hogy felkészüljenek az élet nagy kihívásaira. Támasz és lelki táplálék lehet olyan idős testvéreknek, akik már nem tudnak a templomba elmenni, s a könyv olvasása válik számukra istentiszteletté, hiszen imádságot és éneket találnak a fejezetekhez csatolva.

Legyen dr. Sándor Endre lelkipásztor Ruth könyvéről szóló 15 fejezetes műve olvasóin az Isten áldása, az élénk hozott bibliai személyek hite, erkölcsi példája erősítse meg a ma élőket, hogy Ruthhoz hasonlóan hűségesek legyünk az Úrhoz!

A könyv 380 Ft-os áron a Kálvin Kiadónál megrendelhető, vagy a sárospataki AZÁRIA könyvesboltban megvásárolható. Élünk vele lelki haszonnal!

-h -r

Olyan világban élünk, melyet egyesek uralni akarnak, míg mások aggodalommal szemlélik annak alakulását.

Mi, akik Jézus Krisztus követői vagyunk, örvendéssel és bizakodva jelentjük ki: a világunk Istené!

Ezzel a vallástétellel kezdődik a már magyar nyelven is megjelent *A világunk*

Istené – időszerű bizonyágtétel magyarázatos kiadása (Sárospatak, 2002). Ez a hitvallás modernségével együtt sem nélkülözi a hivatalos református hitvallások lelkületét (Heidelbergi Káté), nem akarja felváltani ezeket, pusztán mai kíván lenni. Többek között olyan aktuális kérdéseket érint, mint az emberi jogok, házasság és család, abortusz és eutanázia, öregedés, fogyatékosok, okkultizmus, szenvedélybetegségek, homoszexualitás, szerencsejáték és lottózás, militarizmus stb. A kiadvány alkalmas otthoni egyéni tanulmányozásra is, bár eredetileg gyülekezeti kiscsoportos használatra készült: felnőtt vagy ifjúsági órákra, bibliaórákra, hétközi és egyéb gyülekezeti alkalmakra. Megrendelhető a sárospataki AZÁRIA könyvesboltban (Rákóczi u. 9. tel/fax: 47-311 185), ára: 1200 forint.

Frekvencia (2000), rendezte: Gregory Hoblit, szereplők: Dennis Quaid, Jim Caviezel, Andri Braugher, Elizabeth Mitchell, Noah Emmerich, (118 perc)

Egy sci-fi-mese-krimi keverék pereg le előttünk a Frekvencia c. film képsorait nézve. A sci-fi jellegét a párhuzamos világok találkozása, a mese részét a megváltoztatható történelem, a krimi pedig Nightengale-gyilkosságsorozat fűszerezi meg. Mindez mesterien ötvözött egységgé áll, és felveti a kérdést: „mi lenne, ha?” Eljátszhatunk a gondolattal, hogyan alakulna az életünk, ha Isten adna még egy lehetőséget, hogy a múlt érzelmi törései, leaglózó eseményei elrendelt sorsát megváltoztathatjuk. Merre kormányoznánk életünk jóját ennek a nagy lehetőségnek a birtokában? Mihez kezdenénk ekkor?

A film egy speciális helyzetben adja meg a válaszokat erre a kérdésre. A Sullivan család történetének keretét és apropóját az 1969-es és 1999-es napkitörés adja. A hihetetlen és véletlenszerű kapcsolat apa és fia között, harminc év távlatából egy régi tűzoltó-rádiókészüléken jön létre. Az idő és tér megtört, a múlt a jelené lett, mindez csupán a frekvenciák bűvöletében történt. Az eredménye és a hatása a megreparált történelemnek viszont bődületes változásokat hozott, és felvetődik a kérdés: mindennek rendelt ideje van az ég alatt? A válasz: igen. Az idő szövetét Isten készíti, s uralkodik felette. Johnny kapott még egy lehetőséget, s talán nem a mi feladatunk megítélni döntései helyességét.

Gondolataink viszont támadhatnak, s ehhez nyújt segítséget Gregory Hoblit filmje, amely nehezen megválaszolható kérdésekre keresi a választ. A mi feladatunk csupán annyi, hogy elgondolkodjunk a saját döntéseink helyességén. Mert nem a múlt törött dárdái felett kell sírnunk, hiszen tudjuk, hogy a múlt elveszett hatalmunkból. Legyen a még befolyásolható életünk olyan, amit nem cserélnénk el senkivel. A jövő alakításáért, amibe nekünk is szerepünk van, Istennek tartozunk felelősséggel.

Bethlen Internátus, 4-es szoba, SRTA

Pataki regősök

1939-ben történt, hogy akkori teológusok, dr. Újszászy Kálmán professzor által életre hívott faluszemináriumban folytatólagosan olvastuk Kodolányi János Süllyedő világ című munkáját. Benne az író nem kisebb feladatra vállalkozott, minthogy felszínre hozzon egy egyéni emborsorsokhoz, ugyanakkor faluközösséghez kötődő, lassan feledés homályába merülő korszakot, ahogy az író találóan nevezte, egy süllyedő világot.

A Főiskola történetének egy emlékezetes korszaka, melynek életem legnagyobb kiváltságaként 1936 és 1941 között tagja és munkálója lehettem, egyfajta süllyedő világ. Értékeit, tanár és diáksorsokhoz kötődő alkotásait felszínre tartani, vagy a Titanic mélységeit kutató bűvárok elszántságával felszínre hozni, a ma élő nemzedék halaszthatatlan feladata. Ilyen feladatra vállalkozom, amikor Patak regős cserkész szolgálata emlékét idézem.

Valahol a Felvidéken

Patak Regőseire emlékezem

Teszem ezt mint a hat tagból álló első számú regős csapat egyetlen élő tagja, kinek még fülembe cseng az egykori hat ajkáról szép összhangban messze szálló dal. Lássuk hát röviden célját, módszereit és történetének egy fontos szakaszát.

Célja: a magyar ének és zenekultúra öntudatosítása, termékeinek szorgos gyűjtése, feldolgozása, terjesztése. Ebben a szolgál

tásban a pataki falumunka legmesszebb nyúló hajtásának bizonyult. Szolgálata nem merült ki a sláger és műdal elmarasztalásában. A negatív kritikánál sokkal hatásosabbnak bizonyult a pozitív munka, melynek célja a már-már elfeledett magyar dalt visszaadni a nép ajkára és tartalmas előadással étvágyat kelteni iránta.

A módszer és keret, mellyel a célt munkálta kettős: délutáni istentisztelet a templomban, azt követőleg pedig versmondással gazdagított hangverseny az iskolateremben, kultúrházban. Említendő a meghirdetés egyik módja. Ha előzetes bejelentés nélkül érkeztünk, első utunk a parókiáról a község házára vezetett. Ott kölcsön kértük a kisbíró dobját és szószólónk annak rendje-módja szerint minden utcasarkon megállva, „közhírré tetetik” kiáltással meg-

hirdette a pataki regősök érkezését. Természetesen a híradás eme formája csak falusi viszonylatban volt igényelhető. A meghirdetett előadás hitelét növelte az a tény, hogy a regősök egyben teológusok, Patak küldöttei voltak. Az Isten országáról szóló templomi szolgálatot folytatásként követte az azt követő kirándulás a népdal országába. Szolgálatunk végzése közben alkalomról alkalomra erősödtünk abban a meggyőződésünkben, hogy az iskola követői és a falu népe találkozásának hathatós formája az Ige fegyelme alatt végzett regős munka.

Története megörökítését két névvel kell kezdeni. Ők voltak, akik legelőször meglátták a regős munkában rejlő szolgálati lehetőségeket. Dr. Szabó

Zászlóbontás

Zoltán volt az, aki a regős szolgálatot beleillesztette a Timótheus öregcserkészek életkeretébe. Dr. Szabó Ernő főiskolai ének és zenetanár pedig arról gondoskodott, hogy a regölés a legválasztékosabb zenei izlésnek és kritikai követelménynek megfeleljen. Irányításukkal látogattuk meg a Tiszáninneni Egyházkerület csaknem minden gyülekezetét. Nemzeti életünk nagy fordulata így már felkészítve találta lelkes csoportunkat.

1938 őszén, a Felvidék egy részének visszatérésekor bizonyult, hogy a pataki regősmunka megállja helyét

nemzeti szintű vonatkozásban. A hazatért területet bejárva sokak ajkán felhangzott a már-már feledésbe ment ősi magyar dallam. Az út feledhetetlen élménye egy zászlóbontás, amikor is a templom padlásán éveken át rejtgetett magyar zászlót a regősök dalával vonták hirtelen készített árbocára. Továbbá a Patakon is többször látott Mécs László papköltő rezidenciájában tartott rögtönzött koncert, a kékféher papi talárba öltözött költő és a regősök szereplésével. Észre se vettük, hogy a műsor végén már az egész paplakot és kertjét megtöltötte a lelkes közönség.

Nevezetes dátuma regős naplónknak 1939 nyara. Skóciában, egy nemzetközi öregcserkész táborozáson negyvenöt nemzet fia és a környező városok polgárai között mutathattuk be a magyar dal legszebb termékeit. Ezzel, legalább is helyi vonatkozásban,

mintegy kifogtuk az akkor már jelentkező német élettérbe sodródásunk kedvezőtlen előszelét.

Regős éveink eme kivirágzása gróf Teleki Pál főcserkész nevéhez fűződik. Már nem emlékszem, mi hozta Patakra a gondterhelt külügyminisztert, de jól emlékszem a Főtiszteletű és Méltóságos Igazgatótanács díszmagyarba öltözött küldöttségére, mellyel országunk jelenével és jövőjével kapcsolatos gondjait megosztotta. A tanácssteremből nem miniszteri, hanem főcserkész minőségében a kórusterembe ment parancsnokunk, Szabó Zoltán országgyűlési képviselő kíséretében. Bemutatkozás után ízelítőt adtunk dalkincsünkéből. A népdalok halatán egyszer csak megjelent gondterhes arcán a Teleki Pálra nem jellemző mosoly. Gyorsan váltó politikus agyában ott nyomban megszületett az elhatározás, az említett skóciai kiküldetés gondolata. Kivitelezését gróf Teleki Lászlóra, a szövetség külügyi tanácsosára bízta.

De mégis a regősutak legszebbike 1940 őszére esett, amikor is a felszabadult Erdélyben végiglátogattuk a testvérkollégiumokat: Zilah, Marosvásárhely, Székelyudvarhely, Sepsiszentgyörgy, Kolozsvár. Nemcsak a visszatérés boldog izgalma tette utunkat feledhetetlenül emlékezetessé. Különös tartalommal töltötte meg az a tudat, hogy küldetésben jártunk. Vittük Patak köszöntését, történelmi kapcsola-

Az 1940-es erdélyi körút

tok útját járva az öt erdélyi kollégiummal. Meghatódva tisztelegtünk a foszladozó zászló előtt, amely alatt egykor a pataki Kollégium Erdélybe menekült és Marosvásárhelyt menedéket talált. Az ősi kapcsolatot átérezve könnyes örömmel énekeltünk együtt a kultúrpalotát színültig megtöltő kétezer nyi közönséggel. Galambfalva székely zenekara, Ákosfalva, Sófalva, Parajd vendégfogadása feledhetetlen élményt jelentett. Kolozsváron talákoztunk a

Nagyenyedről elűzött diákok egy szomorú kis csapatával. Zilahon műsorunkkal vette használatba a város a románok által istállóknak használt kultúrtermet. Ez az út valóban koronájának tekinthető az első számú regőscsapat három évet felölelő munkájának.

1940-ben búcsúztunk az iskolától a szolgálat terhét és örömét átadva az utánunk következőknek. Áadtuk regős térképünket, melynek vonalai behálózják nemcsak Tiszáninnent, de túlnyúlhatnak országhatárokon.

Megemlékezésem végére jutva, valóban „könnybe lábad két szemem pillája, valahányszor emlékszem” a testvéri együttesre: Bazsó Béla, Bertalan Imre, Fazekas Gábor, Istók Miklós, Szabó Imre, Tóth Kálmán.

Családtagjainknak üzenem: Életem nagy kiváltsága a velük töltött négy esztendő. Az iskola történetének egyik legkiválóbb osztálya, mégis egyikük sem lett se esperes, se püspök. Maradtak egyházi és világi kegyeket visszautasító, szép családot nevelő, megannyi tiszáninneni és tengerentúli gyülekezetet hűséggel szolgáló tiszteletes és tudós lelkipásztorok.

Regőlésről szoltunk, de embersorokat idézünk. Legyen áldott emléküek!

Valahol Erdélyben

Az Egyházkerület Elnökségének programja és intézkedései egyházkerületünket érintő ügyekben

2004. március 17. A Kerület Missziói Bizottságának ülése Szűcs Endre főjegyző elnökletével, A Teológiai Akadémiai Tanács ülése Sárospatakon

2004. március 19. Esperes-gondnoki értekezlet

Kerületi Tanácsülés

2004. március 20. Abaúji egyházmegyei sajtónap a kerület lelkészei részvételével és Tarr Kálmán, a Kálvin Kiadó igazgatójának előadásával

2004. március 24. A kerületi nőszövetség szervezésében a lelkésznők és a FIDESZ Borsod megyei női tagozatának közös konferenciája az egyházkerületi székházban

Oroszországi Kálvinista Reformátusok Konferenciája Sárospatakon Szűcs Endre főjegyző részvételével

2004. március 26. Zsinati Tanácsülés

2004. március 27. Járdánháza ifjúsági ház alapkövetel

Lezákné Hajdu Enikő beiktatása Ózdon

2004. március 31. Húsvétot előkészítő abaúji és borsod-gömöri lelkészértekezletek

Máon református szeretetotthon igazgatótanácsának ülése Ábrám Tibor főgondnok elnökletével

2004. április 4. A Cantus Firmus kerületi ifjúsági énekkar szolgálata Kecskeméten virágvasárnap alkalmával

2004. április 5. A Diósgyőri Református Óvoda és Iskola igazgatótanácsának ülése dr. Rózsa Tibor főjegyző elnökletével

2004. április 15. A Tiszáninnen volt egyházi ingatlanok tulajdonrendezése Budapesten Ábrám Tibor főgondnok részvételével

2004. április 17. A Tiszáninnenről elszármazott lelkészgyermek második országos találkozója az Egyházkerületi Székház dísztermében

2004. április 18. Európai Egyházak Konferenciájának Egyház és Társadalom Bizottsági ülése Budapesten Ábrám Tibor főgondnok részvételével

2004. április 21. Zsinat Elnökségi Tanácsülés Budapesten

2004. április 22. Kerületi Lelkészválasztási Tanácsadó Bizottság ülése a Székházban

2004. április 23. Nemzetközi Hospice Konferencia az Egyházkerületi Székházban

2004. április 27. Börtönpasztorációs záróvizsgák a Sárospataki Teológián

2004. április 28. Zsinat Elnökségi Tanácsülés Budapesten

2004. május 2. Nemzetközi Kórusfesztivál a Székház dísztermében

Ökumenikus könyörgés Európáért a Mátyás templomban

2004. május 5. Zsinati ülés a kerület elnökségének részvételével

2004. május 7. A külmiszióba induló Lukács Zsuzsa látogatása az egri kibocsátása előtt a kerület püspökénél

2004. május 8. A Lévay József Református Gimnázium ballagási ünnepe Miskolc-Belvárosi templomban a kerület püspökének igazgolatával

A Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumának ballagási ünnepe Victor István vallásánár igazgolatával

2004. május 11. Miskolc Város ünnepi közgyűlése a Nemzeti Színházban Ábrám Tibor főgondnok részvételével

2004. május 12. Esperes-gondnoki értekezlet a Székházban

2004. május 16. Országos erdész, bányász kohász találkozó Szűcs Endre főjegyző igazgolatával

2004. május 18. Pünkösödöt előkészítő borsod-gömöri lelkészértekezlet

2004. május 19. Pünkösödöt előkészítő abaúji lelkészértekezlet

A Lévay József Református Gimnázium igazgatótanácsának ülése Szűcs Endre főjegyző elnökletével

2004. május 21. Az első e-Magyarország pont átadása Hevesen a kerület elnökségének részvételével

2004. május 22. Abaúji egyházmegyei közgyűlés Szendrőn

2004. május 25. A Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat közgyűlése Budapesten a kerület püspökének részvételével

2004. május 27. A Diósgyőri Református Óvoda

Tagóvodájának évzáró ünnepe Domokosné Fazekas Hajnalka püspöki titkár igei szolgálatával, a főgondnok részvételével

Cigánymissziós Központ avatása Hosszúpályiban a kerület püspökének részvételével

2004. május 28. „Ez az a nap” missziói alkalom a főgondnok részvételével

2004. május 29. Borsod-Gömöri egyházmegyei közgyűlés a miskolci Deszka templomban

Izákosmentő missziói csendesnap az Egyházkerületi Székházban

2004. május 30. Pünkösöd ünnepi istentisztelet televíziós közvetítése a Miskolc-Avasi templomból

2004. június 1. A Miskolc Diósgyőri Református Általános Iskola Igazgatótanácsának ülése dr. Rózsa Tibor főjegyző elnökletével

2004. június 2. Zsinat Elnökségi Tanácsülés Szűcs Endre főjegyző és Ábrám Tibor főgondnok részvételével

A kerület püspökének részvétele a DRHE Kari ülésén, a Sárospataki Teológia affiliációjának elfogadása

2004. június 5. Toronyóra és imaterem szentelése Edelény-Borsodon a kerület püspökének részvételével

2004. június 6. Parókiaavató ünnepség Sajóhídvégen

2004. június 19. Egyházkerületi évi rendes közgyűlés

Sárospataki Református Lapok

Felelős kiadó: A Tiszáninnen Református Egyházkerület Elnöksége

Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Dienes Dénes

Szerkesztőbizottság: Barnóczki Anita, Bilkay Ruth, Füst-Molnár Szilveszter,

Rácsok András, Rácsok Gabriella, Sinkóné Tóth Zsuzsanna

Egyházmegyei sajtóreferensek: Gombos Péter, dr. Kádár Zsolt, dr. Sándor Endre, Gazda István

Főmunkatárs: dr. Petrőczy Éva

Teljes nyomdai előkészítés: Füst-Molnár Szilveszter, Rácsok András

A szerkesztőség címe: 3950 Sárospatak, Rákóczi u. 1., srlszerk@freemail.hu

Nyomda: Szász & Társai Nyomda, 3526 Miskolc Szentpéteri kapu 5.

Példányonkénti önköltségi ár: 400 Ft; **Eladási ár: 200 Ft**